

www.fuseliers.nl

Reünie 18 mei

Vertrekkend Regimentsadjutant Brands erelid

Bartelsbekerresultaten

Omscholing Boxer

Colofon

Jaargang 34, nummer 125

De Vaandeldrager verschijnt ieder kwartaal in een oplage van 1.600 exemplaren en wordt verspreid via controlled circulation

Deadline nummer 126

Vrijdag 31 augustus

Website:

www.fuseliers.nl

Redactieadres:

Redactie De Vaandeldrager
Postbus 33
5688 ZG Oirschot
T 040 - 2665685
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Hoofredactie:

Henrie Doreleijers, Lkol der Fus b.d.
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Eindredactie:

Luc Vermeulen, Kol der Fus b.d.
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Redactie:

Bataljons- en Regimentscommandant: Lkol der Fus Haran Gorissen
SI en Regimentskapitein: Kap der Fus Mathijs Creemers
Bataljons- en regimentsvertegenwoordiger: Melanie Giesen-Schuurmans
Stagiaire Communicatie: Iris Wetzels
Stichting Brigade en Garde: Bgen der Fus b.d. Arie Vermeij
Historische verzameling en Regimentsgeschiedenis: Hans Sonnemans
VOSKNBPI: Nelleke Swinkels - Van de Vorst
VOSIBGRPI: Maj der Fus Arjan Luijten
VVVGFPi: Bgen der Fus Roland de Jong
VVOGFPI: Kap der Fus Mathijs Creemers
Genootschap: Nelleke Swinkels - Van de Vorst
Vriendenkring Westenberg: Maj b.d. Arend Brinkman

Fotografie (tenzij anders vermeld):

Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

Vormgeving & Druk:

G3M - Grafisch & MultiMedia Management
Zoetermeer - www.g3m.nl

ISSN: 2468-7871

© Copyright:

Stichting Brigade en Garde Prinses Irene

17 Pantserinfanterie Bataljon Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

De kern van elk leger wordt gevormd door de militairen die het grondgevecht voeren, de Infanterie.

Infanteristen werken met automatische en semi-automatische handvuurwapens, mortieren en antitankwapens. Ook beschikt de infanterie over geavanceerde communicatie- en laserapparatuur en allerlei soorten nachtzichtapparatuur.

Voor de meest actuele foto's, video's, meningen en reacties zie:

www.fuseliers.nl

www.facebook.com/17painfbatGFPI

www.instagram.com/17_painfbat_gfpi

www.youtube.com/17painfbatGFPI

Inhoud

	2
Van de Redactie	3
Van de Regimentscommandant	3
Van de Stichting Brigade en Garde	4
In memoriam	6
Vereniging Van Veteranen GFPI	7
Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene	10
<i>“Wetenswaardigheden van onze vereniging”</i>	10
Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene	11
<i>Van de voorzitter (in ruste), Harry Vleeming</i>	11
<i>Aanvulling op het artikel “Interview met Simon van der Veer”</i>	12
<i>Vervolg op Verhalen van vroeger</i>	13
Fuseliers toen en nu.....!	15
Genootschap Vrienden van de Fuseliers	17
<i>Op stap met het Genootschap Vrienden van de Fuseliers</i>	17
Uit de museumvitrine	18
Bataljonsnieuws	19
<i>Bartelsbeker</i>	19
<i>Rhino Challenge</i>	20
<i>Beëdiging en koorduitreiking Colijnsplaat</i>	21
<i>Bevrijdingsdefilé Wageningen</i>	22
<i>Dodenherdenking</i>	22
<i>Grenzen verleggen</i>	24
<i>Eagles in het shoothouse</i>	25
<i>Nieuws uit Mali</i>	26
<i>MOT-4 Havelte C Compagnie</i>	27
<i>Omscholing Boxer</i>	28
<i>Guardian Angels in Afghanistan</i>	29
<i>Een schietweek in Duitsland met I 7 Bravo Eagle Compagnie</i>	30
<i>Mortiertraining Ultimate Dragon Zweden</i>	31
<i>Cadetten bij I 7 Painbat GFPI</i>	32
Operation Mackenzie	33

De totstandkoming van de Vaandeldrager wordt mede mogelijk gemaakt door het **v-fonds** met middelen uit de Nationale Postcode Loterij en de Bank Giro Loterij. Uw deelname aan deze loterij wordt daarom van harte aanbevolen.

Rode Draad

Het regiment in Nederlands-Indië: een greep uit de geschiedenis

Door Hans Sonnemans, Regimentsconservator

Voor het herstellen van “orde en vrede” wordt in 1945 besloten troepen te sturen naar het toenmalige Nederlands-Indië. De militairen krijgen een politieke taak en moeten zorgen dat de situatie van voor 1941 weer terug zal keren. Er wordt een Expeditionaire Macht opgericht. Voor het opleiden van de bataljons dienstplichtigen worden regimenten opgericht (destijds dus opleidingseenheden) en wel 15 infanterieregimenten, waaronder het nieuwe Regiment Prinses Irene.

Tussen 13 november 1946 en 7 augustus 1950 verblijven maar liefst vijf bataljons van het (Garde)regiment Prinses Irene in Indië. Onder vaak zeer zware omstandigheden verrichten ze daar hun taak, waarvoor ze later, terug in Nederland, weinig waardering zullen krijgen. Nederland “verliest” immers Indië, de Republiek Indonesië wordt geboren.

In het fotoarchief van de Regimentsverzameling getuigen vele honderden foto's van deze periode. Helaas vaak zonder goede beschrijvingen. Het is soms lastig om goed te interpreteren wat er op de anonieme beelden staat. Toch de moeite waard om te zien en daarom in deze Rode Draad een kleine selectie.

Een colonne onderweg. Op de Britse Chevrolet is links het “EM” embleem te zien (1e Divisie 7 December) waardoor we weten dat het zeer waarschijnlijk gaat om het 3e bataljon (3-GRPI). Tussen 13 november 1946 en 24 november 1949 verbleef het bataljon op West-Java

Een afscheid met saluutschoten van de begrafenis van een onbekende militair. In totaal kwamen 93 Irenemannen om, door gevechtshandelingen, aanslagen, ongelukken en ziektes.

Van de Redactie

Tekst: Luitenant-kolonel der Fuseliers b.d. Henrie Doreleijers, Hoofdredeur

“Jubileum Vaandeldrager”

Deze keer een bijzondere uitgave, nummer 125 al weer!! In maart 1985 is het eerste exemplaar uitgebracht en nu 33 jaar later is ons blad nog springlevend! Dit vooral dankzij de vele vrijwilligers, zoals Hans Sonnemans, die al vanaf het begin betrokken zijn en zoals in het geval van Hans nog steeds betrokken is! We vieren dit jubileum

overigens niet: er wordt immers al heel veel gevierd in ons regiment.

Oproep leveren kopij

Wij hebben een aantal (positieve) reacties ontvangen op onze “opgepimpte” lay-out en zijn blij dat de wijzigingen niet ten koste zijn gegaan van de leesbaarheid en uitstraling. Bijkomend voordeel is dat we nu nog meer ruimte hebben om artikelen te plaatsen. Ik wil daarom onze leden uitdagen om ook eens “het toetsenbord (of de pen)” ter hand te nemen en een artikel te schrijven. Wij zijn erg blij met de bijdragen van de verschillende verenigingen en vooral van ons parate bataljon. Zij zorgen ervoor dat wij op de hoogte blijven van de laatste ontwikkelingen. Maar ik denk dat onze “jongere” lezers ook graag van de ervaringen van onze “oudere” leden zouden willen leren. Vooral de periode van de “Koude Oorlog” blijft wat onderbelicht. Ervaringen delen over de dienstplicht en de diverse oefeningen, zowel de kleinere bouwsteenoefeningen in Nederland, Duitsland en elders in Europa tot de grote (legerkorps)oefeningen zoals “Big Ferro”, “Atlantic Lion”, “Free Lion” en “Saxon Drive”

zal zeker bijdragen tot de beeldvorming over het groot-schalig conflict, momenteel bijzonder actueel! Maar ook het kazerneleven van bijvoorbeeld de Westenbergkazerne werd vast en zeker door die Koude Oorlog beïnvloed. Daarom daag ik iedereen, maar de leden van “De vrienden van de Westenberg” in het bijzonder en uiteraard ook (andere) oudgedienden van het voormalige 13e Pantserinfanteriebataljon GFPI, uit om eens wat te schrijven over deze boeiende periode!

Operation Mackenzie

Graag vragen wij jullie aandacht voor een initiatief, genomen door Colin Bal. Hij zamelt geld in om de berenpopulatie in Bosnië te steunen, die bedreigd wordt en vaak in erbarmelijke omstandigheden in gevangenschap leeft. Verderop in de rubriek van de VVVGFI en op de website volgt meer over deze actie.

Vertrek Adjudant Brands.

Regimentsadjudant Corné Brands zal bij het verschijnen van deze editie zijn stok hebben overgedragen aan zijn opvolger Adjudant van de Wijngaart. In Vaandeldrager 126, die begin oktober verschijnt, zal hier aandacht aan gegeven worden.

Deadline kopij Vaandeldrager 126

De uiterste datum waarop de kopij voor de volgende editie, Vaandeldrager 126, ingeleverd moet zijn is vrijdag 31 augustus 2018.

Ik wens u allen namens het redactieteam veel leesplezier!

Van de Regimentscommandant

Tekst : Haran Gorissen, Luitenant-kolonel der Fuseliers

Beste Regimentsgenoten,

Terwijl ik dit voorwoord schrijf, bevind ik mij nog in mijn uitschepingsverlof na inzet in Mali. Met heel veel genoeg, met enorme trots en bovenal met een grote glimlach kijk ik terug op de afgelopen maanden. Met een terug-

blik en een blik op de toekomst, leid ik wederom af dat ik mij enorm bevoorrecht voel dat ik onze Fuseliers mag dienen als commandant en voorlopig ook nog mag blijven dienen. Wat een Fuseliersstukje heeft iedereen wederom laten zien!

Uitzendingen

De Delta Compagnie is met het Long Range Anti Tank (LRAT) Peloton en de staf veilig teruggekeerd uit Afghanistan. Een inzet in het kader van de missie Resolute Support in een zeer divers en internationaal speelveld en met een grote dynamiek. De Delta Compagnie heeft haar opdracht en rol zeer professioneel en succesvol vervuld. Het Verkenningsspeloton opereert overigens nog steeds in Afghanistan en keert over enige tijd weer terug op Nederlandse bodem. Delen van de Bravo- en Delta Compagnie en de bataljonsstaf hebben de missie in Mali, “Long Range Recce Patrol Task Group (LRRPTG)”, volbracht en zijn allen ook veilig teruggekeerd op Nederlandse bodem. Als inlichtingenasset voor de Force Commander (FC) MINUSMA hebben onze Fuseliers, ondersteund door andere eenheden, een unieke missie uitgevoerd als unieke capaciteit voor de FC. LRRPTG

genereert inlichtingen die geen enkele andere asset aan de FC levert. De waardering van de FC voor de LRRPTG is dan ook groot. Maar in Nederland ging het bataljon, onder leiding van de plaatsvervangend bataljonscommandant, ook gewoon door binnen de door mij geformuleerde opdracht en oogmerk voor het jaar 2018. Met uitgedunde compagnieën en compagniesstaven en een uitgedunde bataljonsstaf is een volwaardig jaarplan uitgevoerd en zijn ook alle regimentsactiviteiten en ceremoniën zeer waardig en professioneel ingevuld. Zoals een Fuselier betaamt zou men zeggen. Maar zo eenvoudig is dat niet, ik heb hier veel respect voor; met zo weinig capaciteit, zo groots presteren. En presteren doet het bataljon op alle lijnen, te weten operationeel, competitief en op de lijn van ons regiment. Enkele operationele voorbeelden: het bataljon heeft namelijk de omscholing Boxer ingezet, een grote oefening in Marnehuizen gedraaid, het opwerktraject voor inzet in Litouwen in geheel 2019 is opgestart, de voorbereidingen voor de metingen niveau drie (peloton) en niveau vier (compagnie) van dit jaar zijn in volle gang en recentelijk zijn de Landmachtdagen in Bergen op Zoom door een bataljonsbrede inspanning voortreffelijk uitgevoerd.

Competitie

Competitief staat het bataljon wederom op de podiumplekken. De succesreeks van vorig jaar vindt voortgang in 2018: de Rhinobokaal was al binnengesleept, de Army Urban Run is weer gewonnen door ons bataljon, we beschikken over de beste Minimi-schutter en beste snipers van Nederland en een team van ons bataljon, samen met het zusterbataljon Limburgse Jagers, weten een internationale Spike wedstrijd te winnen. Helaas wordt de Bartelsbeker dit jaar niet uitgereikt. Het voordeel hiervan is dat wij hierdoor de laatste winnaar blijven. Onze verkenner kunnen hun titel jammerlijk niet verdedigen tijdens de wedstrijd om de Zilveren Kijker. Onze verkenner zijn dan namelijk nog ontplooid in Afghanistan. Maar ons bataljon toont wederom aan competitie aan te kunnen voor podiumplaatsen op het hoogste wedstrijdniveau.

Garderegiment

Een belangrijk bindend element en olie in de machine binnen het bataljon is voor ons uiteraard ons garderegiment. Ook aan deze lijn is door het bataljon in Nederland op voortreffelijke wijze invulling gegeven: de bloemengroet aan Zijne Majesteit de Koning, de herdenking van de bevrijding

van Den Haag, het concert in het kader van de Slag om de Residentie, de jaarlijkse veteranenreünie afgelopen mei, de beëdiging en koorduitreiking in Colijnsplaat en de viering van 70 jaar Garde samen met onze collega's van het Garderegiment Grenadiers en Jagers. Ik wil hierbij niet onbenoemd laten dat ik door mijn ontplooiing in Mali terug heb moeten en kunnen vallen op velen van mijn voorgangers. Zij hebben hun gardehart laten spreken en ons garderegiment laten prefereren boven de eigen agenda om alle activiteiten te ondersteunen met een waarnemend regimentscommandant. Ik dank Kolonel Jacobs, Kolonel Doense, Kolonel de Boer en Kolonel Boom. Ik ben u allen zeer erkentelijk.

Twee personen die ik ook veel dank verschuldigd ben, zijn Majoor Maas en Adjutant Brands. Onder hun leiding heeft het bataljon voortreffelijk gepresteerd tijdens mijn inzet in Mali. Maar ook is mijn dank groot voor hun bezieling, betrokkenheid, dienstbaarheid en flexibiliteit voor heel de periode daarvoor. De periode waarin wij als bataljonsdriehoek zeer intens samenwerkten. Met veel goede herinneringen kijk ik hierop terug. Zoals verwoord tijdens de ceremonie van de stokoverdracht: afscheid nemen doet pijn! Serge en Corné, beide succes met jullie nieuwe functie, het gaat jullie goed! Gelukkig zijn jullie opvolgers niet de eerste de beste. Ik heb alle vertrouwen in de kwaliteiten van Majoor Luijten en Adjutant van de Wijngaart en in onze samenwerking. Arjan en Dennis, welkom!

Na deze niet limitatieve opsomming hoop ik dat u begrijpt waarom ik tijdens mijn verlof met zo'n grote glimlach terugblik. En dat u begrijpt waarom ik de enorme trots voel als commandant en de trots over onze Fuseliers. Ik ben u allen ongelooflijk dankbaar! Volgende week mag ik weer beginnen na mijn verlof. Ik reis meteen af naar Normandië voor onze jaarlijkse herdenking. Hoe zonnig kan het commandantenleven zijn. Maar besef u, ik ben er ook voor jullie als het figuurlijk regent! Ook dat heb ik u laten zien.

Met de glimlach op mijn gezicht en het volste vertrouwen kijk ik uit naar de toekomst met ons Garderegiment en bataljon. We zijn jong en springlevend en dat blijven wij ook.

Het gaat u allen goed, leve het regiment!
Volo et Valeo!

Uw Regimentscommandant.

Van de Stichting Brigade en Garde

Tekst: Arie Vermeij, Brigade-generaal der Fuseliers b.d. Voorzitter Stichting Brigade en Garde

Mei, een maand van herdenken en waardering

Jaarlijks staan we als Fuseliers op 4 mei stil bij onze gevallen, vierten we op 5 mei onze vrijheid, herdenken we op 8 mei de bevrijding van Den Haag en op 10 mei de Slag om de Residentie (Den Haag 1940). Bij al deze herdenkingen

en vieringen spreken we onze waardering uit voor onze oud-strijders en onderstrepen we en dragen we uit: "Freedom is not for Free". Vrijheid is een kostbaar goed, waar we als Nederlanders heel dankbaar voor moeten zijn en goed op moeten passen. Wat kost die vrijheid dan? De regering

moet voldoende budget voor haar Krijgsmacht beschikbaar stellen (2% van ons BNP!!) en wij als militairen moeten zorgen dat onze eenheden getraind zijn en de juiste spirit hebben om indien nodig het hoogste offer te brengen.

Tijdens het Concert van de Koninklijke Militaire Kapel Johan Willem Friso op 10 mei in de Kloosterkerk te Den Haag herdachten we de Slag om de Residentie en de Bevrijding van Den Haag. Gedurende dit schitterende concert werd als onderdeel van de Prinses Irene Mars ook het Fuselierslied gezongen.

Het Fuselierslied werd staande gezongen door de Locoburgemeester van Den Haag (onze voormalig Eerste-luitenant der Fuseliers) Boudewijn Revis, Kolonel Joost Doense, Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes en Brigade-generaal b.d. Arie Vermeij op de eerste rij.

Website VOSKNBPI verrijkt met geschiedenis Irene Brigade

Dit voorjaar heb ik enkele gesprekken gevoerd met Dhr. Hans Sonnemans en met Dhr. Richard van de Velde over de website van de historie van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene (KNBPI). Deze mooie website is als privé-bezit al jaren in beheer bij Richard van de Velde (zoon van een Irene Brigademan). Wat zou het mooi zijn als deze website deel ging uitmaken van onze Fuselierswebsite, waardoor het VOSKNBPI-deel van onze Fuselierssite verrijkt wordt met de hele historie van de KNBPI. Het mooie nieuws is dat dit overleg er inderdaad toe heeft geleid dat de KNBPI-site in overleg met onze regimentskapitein (tevens webmaster) wordt ondergebracht op onze Fuseliers-

website en dat Richard van de Velde voor dit deel de webmaster blijft.

Webshop gereed

Goed nieuws: we hoeven geen moeilijke trucs meer uit te halen om manchetknopen, stropdasspeld, Invasiekoord, etc. ergens te bemachtigen, we kunnen dat nu gewoon in onze eigen Fuselierswebshop bestellen.

Steunfonds Prinses Irene en het Noothoven van Goor Fonds

In het vorige nummer heb ik de mogelijkheden van het Steunfonds nog eens toegelicht, ook voor de jonge veteranen van de Fuseliers. Dat stukje sloot ik af met de opmerking dat er binnenkort ook bij u een brief met een verzoek om een kleine donatie op de deurmat zou vallen. Dat is inmiddels allemaal gebeurd en ik meld u als Voorzitter van het Steunfonds dat we met deze actie tot nu toe ruim 4200€ hebben opgehaald aan donaties, waarvoor mijn grote dank!

Ridder Luitenant-kolonel Andy van Dijk gefeliciteerd!

Luitenant-kolonel der Fuseliers Andy van Dijk is al meer dan 15 jaar de drijvende kracht achter/binnen de VVVGFP. Om deze reden hebben wij hem voorgedragen voor een Koninklijke Onderscheiding en onze Koning heeft daar mee ingestemd. Op 26 april heeft onze Minister van Defensie aan Andy van Dijk de versierselen van Ridder in de Orde van Oranje Nassau met de zwaarden uitgereikt. Van harte proficiat! De helft van deze eer en waardering is uiteraard ook voor zijn echtgenote Claudia, want zonder steun van ons thuisfront, konden wij ons werk en zeker al ons vrijwilligerswerk echt niet doen!

Welkom thuis Bataljonscommandant

Op 10 mei is Luitenant-kolonel der Fuseliers Haran Gorissen met de laatste rotatie van zijn detachement vanuit Mali na een succesvolle missie weer geland op het vliegveld Eindhoven. Naast deze missie in Mali, zijn/worden er dit jaar ook Fuseliers uitgezonden naar Afghanistan en Litouwen.

Liberty Run 2018

In de nacht van 4 op 5 mei is weer de Liberty Run gelopen, helaas kon de C Compagnie 17 Painbat door haar overvolle programma dit jaar niet deelnemen. De estafetteloop, die startte om middernacht in Wageningen, volgde de route van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene in 1945. Na een goed ontbijt om 07.00 uur op het Kerkplein van Zwammerdam, muzikaal omlijst door de Band of Liberation, ging de estafette begeleid door 80 historische voertuigen door naar het eindpunt op het Malieveld in Den Haag.

Reünie 18 mei

Het bestuur van de VVVGFP organiseerde weer een prima reünie voor de VOSKNBPI, de VOSIB, SFOR 13 en alle overige jonge veteranen. De opkomst was goed. Na het welkom door Brigade-generaal der Fuseliers Roland de Jong,

gaf Generaal-majoor der Fuseliers b.d. Leen Noordzij een heldere uitleg aan de Indië-veteranen over het komende "Breed Onderzoek naar Dekolonisatie, geweld en oorlog in Indonesië, 1945-1950". Daarna volgde een waardige herdenking met 'dodenappèl'. Om 13.00 uur startte het gezellige reüniedeel met de nasimaaltijd voor de ouderen en de BBQ voor de jongeren, en het bleef nog lang gezellig. Bestuur VVVGFP: weer heel erg bedankt!

Regimentsadjutant Corné Brands bedankt!

Op 31 mei droeg Adjudant Corné Brands zijn functie over aan Adjudant Van de Wijngaart.

We wensen onze nieuwe Regimentsadjutant veel succes in deze mooie functie. Maar bovenal bedanken we Adjudant Corné Brands voor zijn nooit aflatende enthousiaste inzet voor ons regiment. Heel gedreven was hij HET VOOR-BEELD voor de jonge onderofficieren, hij zette zich in voor heel veel regimentszaken, zoals de viering van de oprichting van de KNBPI en dus 70 jaar GFPI, etc. etc. Corné, het Regiment is jou veel dank verschuldigd!

Vier "sobats" naast elkaar. Opvallend is hier weer het dragen van allerlei uniformdelen van diverse oorsprong door elkaar. De tweede man van links, lijkt zelfs burgerschoenen te dragen, niet ongebruikelijk in die periode.

In memoriam

Met diep leedwezen geven wij kennis van het overlijden van de volgende leden van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene, de Indiëbataljons van het Garderegiment Prinses Irene en van overig delen van ons regiment. Wij wensen de naaste familie alle sterkte toe bij het verwerken van het verlies van hun dierbare. Mogen zij rusten in vrede!

VOSKNBPI

De heer P. Kuzee

12 maart 2018

Middelburg

Mevrouw G. Annen-Guichelaar

21 maart 2018

Hoogeveen

De heer J.J. Kuneman

09 april 2018

Den Haag

4de Bataljon GRPI

Dhr. A.G. Hannink

27 januari 2018

Haaksbergen

Dhr. J.W. Klitsie

18 maart 2018

Den Haag

4de Bataljon GRPI

Dhr. W. Muller

12 januari 2018

Ontario, Canada

Dhr. H.J. Klein Bleumink

13 februari 2018

Vleuten

Dhr. W.Q. Limburg

01 maart 2018

Blaricum

7de Bataljon GRPI

Dhr. GC Meulenburger

19 april 2018

Deventer

Vereniging Van Veteranen GFPI

Voorzitter: Brigade-generaal Roland de Jong, adres via secretariaat.

Secretaris: Luitenant-kolonel Andy van Dijk, Laan van Everswaard 47, 4617 LH Bergen op Zoom, contact: VVVGFPi@fuseliers.nl

Penningmeester/ledenadministratie: Nicole Hooft, Waterweegbree 28, 4823 NC Breda. Tel: 06-28265036

Bankrekening (IBAN): NL64 ABNA 0563 2686 11 t.n.v. Vereniging Van Veteranen Garderegiment

Fuseliers Prinses Irene

Voor meer informatie: www.fuseliers.nl

Soms zijn er zoveel dingen te melden dat je niet weet waar je moet beginnen. Voor deze editie van de Vaandeldrager is dat voor mij zeker het geval. Ik ga geen poging wagen om met "het belangrijkste nieuws" te beginnen. Dat is een onmogelijke keuze. Daarom zal ik voor het gemak de gebeurtenissen in chronologische volgorde beschrijven.

Lintjesregen 26 april

Traditiegetrouw vindt vlak voor de verjaardag van ons staatshoofd de uitreiking van de koninklijke onderscheidingen plaats. Voor het Defensiepersoneel gebeurde dit door de Minister van Defensie Ank Bijleveld-Schouten in de prachtige ambiance van het Nationaal Militair Museum in Soesterberg. Trots kan ik melden dat de secretaris van onze vereniging, Luitenant-kolonel Andy van Dijk, tot het selecte groepje van 18 Defensiemedewerkers behoorde die die dag een onderscheiding kreeg opgespeld. Het heeft Zijne Majesteit behaagd (zoals dat zo mooi heet) hem te benoemen tot Ridder in de Orde van Oranje-Nassau met de zwaarden. Andy van Dijk maakt zich niet alleen zeer verdienstelijk voor onze VVVGFPi, maar voor de veteranenbeweging in de volle breedte. Dat alles naast zijn gewone werk en al voor een groot aantal jaren. Een terechte onderscheiding waarmee ik Andy nogmaals feliciteer!

Lkol van Dijk in het midden staand links van MinDef mevr. Bijleveld

4 & 5 Mei

De maand mei staat altijd in het teken van het vieren dat we in vrijheid leven en het herdenken van de mensen die daarvoor het leven hebben gelaten. Ook dit jaar werden op alle bekende plaatsen op 4 mei herdenkingen georgani-

seerd. Helaas heeft het bestuur om onduidelijke redenen en in tegenstelling tot voorgaande jaren geen uitnodiging ontvangen om aanwezig te zijn bij de herdenking op de Dam. Daar waren we dan ook helaas niet vertegenwoordigd. Het goede nieuws is dat Dirk Norder wel aanwezig is geweest bij de Nationale Herdenking Capitulaties in Wagnen, dat altijd wordt gevolgd door het bevrijdingsdefilé. Een verslag hiervan staat elders in dit blad.

Veteranenreünie 2018

Eindelijk was het dan zover... 18 mei, de dag van de jaarlijkse reünie voor onze VVVGFPi. Na heel veel voorbereidingen, waarbij we sterk hebben geleund op onze regimentsvrijwilligster Melanie Giesen-Schuurmans en Regimentskapitein/Hoofd SI Matthijs Creemers, kon de dag van start gaan. We waren gezegend met het weer en een goede opkomst (die nog altijd beter kan).

Tijdens deze reünie, die voor alle VVVGFPi-veteranen openstaat, stond 17 (NL) Mechbat GFPI SFOR 13 (en het NSE) als "thema-eenheid" centraal. Alweer 15 jaar geleden keerde deze eenheid terug uit Bosnië. Kolonel Harold Jacobs, die toentertijd in de rang van Luitenant-kolonel de bataljonscommandant was, nam ons in de filmzaal mee terug in de tijd. Aan de hand van een fotopresentatie haalde hij herinneringen op over alle activiteiten die door de eenheid zijn ondernomen. Van de viering van Sinterklaas tot de operaties "Harvest" en alles wat er tussen zit. Erg leuk, behalve dan misschien dat je ziet dat dat we toch allemaal wat ouder zijn geworden...

Het programma van de dag kent vele vaste onderdelen. Daarvan is het welkom heten door de voorzitter er één

van. Tijdens dit welkom heb ik een handgeschreven brief van onze Beschermheer Zijne Koninklijk Hoogheid Prins Jaime voorgelezen. Hij kon helaas niet aanwezig zijn, maar liet weten dat de veteranen van de VVVGFI hoog in zijn achting staan en hij wenste ons een prachtige en waardige dag toe. Helaas kon de "kopman" van VOSKNBI, Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes, ook niet aanwezig zijn. Onze reünie viel samen met de 60ste Internationale Militaire Belevaart in Lourdes en hoe goed Rudi ook is, op twee plaatsen tegelijk zijn lukt ook hem niet. Gelukkig kon de rustend voorzitter van de VOSIB, Harry Vleeming, wel aanwezig zijn.

In het ochtendprogramma heeft Generaal-majoor b.d. Leen Noordzij aan met name de oud-strijders van de VOSIB een voorlichting gegeven over het door de regering opgedragen onderzoek naar de dekolonisatie in Nederlands-Indië. Het is begrijpelijk dat hier veel vragen over zijn en aangezien Leen namens het Veteranen Platform in de Maatschappelijke Klankbordgroep zitting heeft, kon hij deze uitstekend beantwoorden.

Ook dodenherdenking bij het monument, samen met de oud-strijders, is één van de vaste onderdelen van de reünie. Het Dodenappèl blijft altijd indrukwekkend.

Na herdenken volgt vieren en daar is veel en goede gelegenheid voor geweest. De 'oude mannen' hebben genoten van een rijstmaaltijd in de eetzaal en de 'jongere garde' kon buiten barbecueën.

Algemene Ledenvergadering (ALV)

Tijdens de jaarlijkse reünie is de ALV van onze vereniging een vast programmaonderdeel. Om zo weinig mogelijk gezellige kletstijd van de reünie verloren te laten gaan, ligt het tempo van de vergadering altijd hoog. Ik kan jullie melden dat de kascontrolecommissie de boeken van de penningmeester heeft gecontroleerd en gelukkig geen onrechtmatigheden heeft geconstateerd. De ledenvergadering heeft vervolgens decharge verleend aan het bestuur. Nicole, weer hartelijk dank voor jouw inspanningen en het op orde houden van de financiën van onze vereniging.

Tevens vonden er bestuursverkiezingen plaats. Statutair moesten zowel Bart Spijkers als Sven van der Haas aftreden, maar ze waren wel weer herkiesbaar. Onder luid applaus werd onmiddellijk voor die optie gekozen.

Erelid

Tijdens de ALV werd ook een voordracht tot het erelidmaatschap VVVGFPi voor Bataljonsadjutant tevens Regimentsadjutant Corné Brands besproken. Daar was zeer brede steun voor en dat maakte het mogelijk om Corné tijdens de barbecue te verrassen. Dat had nog even wat voeten in aarde, want in een onbewaakt ogenblik was hij in zijn auto gestapt om nog wat Fuseliers op Schiphol te begroeten. Na wat dwingende telefoontjes is hij echter omgekeerd en zijn de Fuseliers door de waarnemend bataljonscommandant op Schiphol begroet.

Er zijn vele redenen waarom Adjutant Corné Brands in aanmerking kwam voor het erelidmaatschap van onze vereniging. Deze zijn verwoord op een mooie oorkonde die hij kreeg uitgereikt en het voert te ver om die hier allemaal te benoemen. Kort samengevat vinden wij dat hij op indrukwekkende wijze langdurig en onbaatzuchtig uitvoering heeft gegeven aan de aspecten Aandacht, Erkenning, Waardering en Respect voor de oud-strijders, sobats en veteranen van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene. Daarbij heeft hij gewonde veteranen en de familie van overleden veteranen en Fuseliers zeer goed ondersteund en daarvoor initiatieven ontplooid, waarmee veteranenzorg inhoud krijgt. Op zulke leden drijft een vereniging!

Blik vooruit

Zoals al een paar keer aangekondigd in mijn column zal op zaterdag 30 juni de jaarlijkse Nederlandse Veteranendag in Den Haag plaatsvinden. Onze vereniging zal daar zeker aanwezig zijn en ik hoop velen van jullie te mogen begroeten die dag. In de volgende Vaandeldrager kom ik terug op dit evenement.

Ook zal op 22 juni "Operatie MacKenzie" van start gaan. Dit is een initiatief van een aantal veteranen, onder leiding van Colin Bal, van het 2e en 3e peloton van de B Compagnie die zijn uitgezonden geweest met IFOR-2. De "operatie" betreft niet alleen een bezoek aan de voor IFOR/SFOR-gangers bekende plaatsen in Bosnië, maar ook een inzamelingsactie voor het goede doel "Bears in Mind". Deze organisatie beschermt de beer in het wild en helpt de beer in nood. In dit geval is de actie natuurlijk gericht op de Bosnische beer. De naam van de operatie heeft ook een relatie met zo'n beer. De actie is namelijk vernoemd naar een beer die 25 jaar geleden is gered uit het plaatsje Vitez door Britse VN-militairen. De beer zelf is weer vernoemd naar de toenmalige Canadese bevelhebber MacKenzie. Op onze website kunnen jullie meer lezen over de Operatie MacKenzie en in de volgende editie volgt een verslag. Achterin deze Vaandeldrager kunt u hierover meer lezen.

Uw voorzitter

Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Voorzitter: Generaal-majoor b.d. R.W. Hemmes, Thorbeckelaan 74, 2564 BS 's-Gravenhage

Secretaris: F.C. van der Meeren, Noordsingel 23, 4611 SB Bergen op Zoom

Bij overlijdensgevallen van leden van bovengenoemde vereniging graag bericht aan: Nelleke Swinkels – van de Vorst, Esdoornstraat 21, 5682 CM Best, of e-mailadres: VOSKNBPI@Fuseliers.nl. Tel: 0499-374444 en tel: 06-54796857. Gelieve ook uw adreswijziging naar Nelleke Swinkels te sturen.

Bankrekening (IBAN): NL89 RABO 0334 2067 15 t.n.v. Vereniging Oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Website: www.fuseliers.nl en www.prinsesirenebrigade.nl

“Wetenswaardigheden van onze vereniging”

Tekst: Rudi Hemmes, Voorzitter van de Vereniging van Oud-Strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade “Prinses Irene”

Mali

De deputatie van het bataljon, waaronder Regimentscommandant Haran Gorissen, die in januari naar Mali is gegaan, is gelukkig weer veilig terug in Nederland. Wij wensen alle uitgezonden militairen een fijne tijd nu ze weer bij hun geliefden thuis zijn.

4 en 5 mei

Velen van u zullen op 4 mei een herdenking hebben bijgewoond en op 5 mei een bevrijdingsfeest. Misschien waren kinderen en kleinkinderen ook aanwezig want de jeugd is ook zeker geïnteresseerd.

Herdenking bevrijding Den Haag

Op 8 mei is de binnenkomst van de Prinses Irene Brigade in Den Haag in 1945 herdacht. Eerst bij de plaquette bij het oude stadhuis en daarna bij het monument van de bevrijding. Bij beide gelegenheden werd een herdenkingsrede uitgesproken en een bloemstuk gelegd.

Slag om de Residentie concert

Op 10 mei was het jaarlijkse concert ter herinnering aan de verdediging van Den Haag in de meidagen van 1940. De garderegimenten Fuseliers, Grenadiers en Jagers organiseren dat concert ieder jaar in de Kloosterkerk.

Reünie op 18 mei

Op 18 mei was de jaarlijkse reünie van alle veteranen in Oirschot. Helaas kon ik vanwege de deelname aan de militaire bedevaart naar Lourdes niet aanwezig zijn. Naar verluidt was het een heerlijke dag.

Koorduitreiking in Colijnsplaats

Op 24 mei was er opnieuw een beëdiging en koorduitreiking van jonge Fuseliers in Colijnsplaat. En op 31 mei neemt Regimentsadjutant Brands afscheid en draagt zijn functie over aan Adjudant-onderofficier Dennis van de Wijngaart.

Andere activiteiten in de komende tijd:

- Op 1 juni vindt de viering van 70 jaar Garde plaats.
- Van 4 tot 7 juni gingen een aantal oud-strijders naar Normandië om D-Day te herdenken in Arromanches.
- 30 juni is de jaarlijkse Veteranendag in Den Haag.
- Op 6 september wordt de bevrijding van Beringen herdacht en op 27 oktober die van Tilburg.
- Op 10 november gaan we met een afvaardiging naar Wolverhampton om onze makkers te herdenken die daar zijn overleden en begraven, tijdens de training in Engeland in de jaren '40. Daarna bezoeken we Congleton en de planning is om dan op 12 november weer thuis te zijn.

Ik hoop dat velen van u in de gelegenheid zullen zijn om een aantal bijeenkomsten bij te wonen.

Ik kijk naar u uit.

Een operationele foto van een patrouille bij een kampong. De ontwortelde boom kan gevaarlijk zijn en is mogelijk geboobytrapt.

Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene

Organisatie: VVVGFP. Contactpersoon Nicole Hooft, Waterweegbree 28, 4823 NC Breda, Tel. 06-28265036. e-mail: VOSGRPI@Fuseliers.nl

DB VOSIB (in ruste). H. (Harry) Vleeming, (voorzitter) Hamersestraat 33A², 6931 EV Westervoort, Tel. 026-3118271. Th.J. (Theo) van Alst (secretaris) Nic. Beetsstraat 29, 6901 LW Zevenaar, Tel. 0316-524002, e-mail: tvalst@kpnmail.nl W.G. (Wim) ter Horst (penningmeester) Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen, Tel. 0575-510207, e-mail: wg.terhorst@upcmail.nl

Bankrekening (IBAN): NL64 ABNA 0563 2686 11 t.n.v. VVVGFP

Van de voorzitter (in ruste), Harry Vleeming

Tijdens de reünie op 18 mei sprak oud-VOSIB voorzitter Harry Vleeming alle aanwezigen toe. Zijn toespraak is hieronder uitgeschreven.

“Commandant, leidinggevend, dames, heren en beste Fuseliers. De Fuseliers zijn het goud van onze eenheid, schreef uw commandant, Overste Gorissen, op de kerstkaart van laatstleden aan mij gericht. Prachtig zo’n uitspraak en een perfecte waardering van zo’n commandant. Als rustend voorzitter van de VOSIB en mede oud-strijder van één van de Indiëbataljons van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene, kan ik deze zienswijze van harte ondersteunen.

Wederom dankbaar en voldoening gevend, dat u allen nu weer trouw naar deze herdenkingsplaats rondom het monument bent gekomen. De medewerking van genoemde Fuseliers voor de VOSIB is grandioos en voeren ze de werkzaamheden op alle onderdelen tot in de puntjes uit. Al vele jaren herdenken wij de omgekomen Sobats, die begraven liggen op één van de zeven Nederlandse erevelden in het voormalig Nederlands Oost-Indië. Hun namen zijn bekend bij het Nationaal Indië-monument te Roermond en bij het monument alhier.

Indrukwekkend is het telkens weer voor alle omstanders, zoals de Regiments Vaandelwacht, alsmede het Erepeloton aantreden om onze gevallen makkers op zo’n waardige, hartverwarmende en eerbiedige wijze te doen eren en bijstaan. De jaarlijkse reünie is voor ons als oud-strijders van

veel waarde. De herdenking van onze 93 Sobats, die in het voormalig Nederlands-Indië zijn achtergebleven.

Jonge jongens, die ook een toekomst wilden opbouwen net als wij, zij hadden ook graag nu ruim de tijd gehad voor bijpraten, ervaringen delen en herinneringen ophalen. Doch helaas, het Vaderland riep!

De bijdrage die werd geleverd, de militaire acties die werden uitgevoerd. Doch de tol die hiervoor werd betaald. Leven dat moet worden losgelaten. Die betaalde tol kunnen wij niet terugvragen. Hij was er en is er en zal er altijd blijven. Wij dragen herinneringen, die misschien eigenlijk ondraaglijk zijn, doch hebben wij bronnen waar we kracht uit kunnen putten. Bronnen waaruit vertrouwen straalt, religie, erkenning, aanvaarding, berusting, verbondenheid en liefde. Daar zit kracht, daar zit leven. Het doet ons goed, dat u vandaag in groten getale naar Oirschot bent gekomen.

Door samen te herdenken hopen wij ons te sterken in het dragen van het verlies van een geliefde, familielid, vriend of trouwe kameraad. Ruim zesduizend mannen rusten nu onder groene palmen, hun jonge lichamen door vreemde grond gedekt. Wij laten hun verleden niet besmeuren en herdenken hen nog altijd met veel eerbied en respect.

Waarom, de vraag die bij ons over de lippen komt. In welk antwoord ligt de zin besloten, die al die opofferingen goed zal kunnen maken. Onze 93 Sobats, die niet meer naar huis

terugkeerden. We doen dat met ons diepste respect. Zij hebben immers het ultieme offer gebracht voor het Vaderland. Daarom mogen we hen nooit en te nimmer vergeten. Jonge Fuseliers neem met z'n allen deze traditie van herdenken, als wij er niet meer zijn, van ons als ouderen over. Het herdenken van de Sobats, die hun leven geven, moet ook in de toekomst een feit zijn, waar iedereen voor staat en blijft streven naar het handhaven van deze traditie.

Hier ver over zee heeft men gebloed, gezweet, gehuild en gelachen uit naam van het Koninkrijk der Nederlanden.

Vandaar die kwellende vraag: waarom? Opdat zij met ere mogen rusten!

Wat zou het een leuke geste van regimentswege zijn, indien de nog in leven zijnde Oud Indië-Strijders alsnog in aanmerking zouden komen voor het felbegeerde Fuselierskoord. Zij hebben een missie van zesendertig maanden en nog langer verplicht ver van huis doorgebracht. Laat ons niet behoren tot het vergeten leger, doch werkelijk tot het alomvattend Garderegiment Fuseliers Prinses Irene!"

Vertraging van een konvooi over de smalle wegen. De weg lijkt geblokkeerd, de brenccarrier vooraan lijkt in een greppel terecht gekomen.

Aanvulling op het artikel “Interview met Simon van der Veer”

Door zorg van Irene Wetzels, Stagiaire Communicatie

Als aanvulling op het interview met Simon van der Veer uit Vaandeldrager 124, plaatste de redactie deze ingezonden brief, waar we helaas geen foto's bij hebben:

“Wij zijn 7 Nov. 1946 als dienstplichtigen opgekomen in Arnhem en ingedeeld bij het 4e bat Garderegiment Prinses Irene. Na een opleiding van vijf maanden werd ik carrierchauffeur.

Op 29 juni 1947 zijn we per boot naar Nederlands-Indië vertrokken, waarna we op 2 juli aankwamen op de rede van Semarang.

Drie weken later namen we deel aan de eerste politonele actie en na een paar dagen kwamen we aan in Demak, waar we na een paar weken vertrokken en per boot naar Soerabaja reisden.

Het hele bataljon verbleef op het dek, inclusief voertuigen en Sarangkippen en geiten.

Op 7 nov 1947 vertrokken we per landingsvaartuigen naar Madoera, om drie weken later weer terug te keren naar Pening. Tot 13 april 1948 zaten we in Modjo Kerto, een klein plaatsje, maar met een echte kantine.

De tweede politonele actie vond plaats bij Malang, de demarcatielijn over.

De eerste van ons Charly Peloton die na een dag sneuvelde, was Jan Twirk. Op 26 december hebben we Faulus begraven. Zijn carrier was op een trekbom gereden. De

dag na de begrafenis reden we terug naar Slietar, waar nog steeds gevochten werd. Na twee dagen keerde onze sectie terug naar Wlingi.

Op 6 januari sneuvelde Willem van de Geest bij Slitan. Elke dag gebeurde er wel iets. Soms werd je al direct beschoten als je de bunker uitkwam en lagen er bommen op de weg en af en toe kwamen we bommen tegen waarin 3 inch mortieren hingen. Frans Dijk raakte hier ernstig gewond. Op een gegeven moment werden onze toevoerwegen zo volgebouwd met bommen, dat we tien dagen totaal van alles afgesloten waren. Toen werd er voedsel vanuit vliegtuigen voor ons gedropt. Er kwam pas een einde aan deze bezetting toen ze ons vanuit Blitar met bulldozers en KNIL-infanterie kwamen ontzetten.

Toen we weer vrij spel hadden moesten we weer de carrier op. Kort hierna raakte mijn beste maat Bertus Koot gewond en reed onze dominee op een trekbom. Hij kwam terug vanuit Wlingi met twee andere carriers. Alle vier de inzittenden waren dood.

Op 10 augustus 1949 konden we weg uit Wlingi, terug naar Malang. Per schip gingen we terug naar Rotterdam. Toen we uit Wlingi vertrokken, kwam Kapitein Schaap van de 1e Compagnie naar ons toe en hield een toespraak en bedankte ons voor onze inzet al die maanden: dat was mooi”.

Vervolg op Verhalen van vroeger

Herinneringen van M.T. makkers 4e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene, gedurende de jaren 1947 t/m 1950 toen zij hun plichten vervulden in het toenmalig Nederlands Indië, op Midden- en Oost Java. Overgenomen onder andere uit het M.T. gedenkboek, het dagboek van Jaap Gravesteijn en herinneringen aangedragen door M.T. makkers uitgewerkt door J.L. Baas. Hieronder het vervolg van de beschrijvingen in alfabetische volgorde van de M.T. manschappen tot het moment van inscheping, zoals beschreven in Vaandeldrager nr. 124. (Redactie: vanwege de authenticiteit is de oorspronkelijke bewerking van J.L. Baas, onverkort weergegeven).

Arie Hagen

Was oorlogsvrijwilliger en woonde op het moment dat hij in militaire dienst ging in de Oost Peterstraat nr 32 a in Arnhem, Arie kwam uit

een gezin van 6 kinderen, t.w. drie meisjes en drie jongens, hij heeft nog al wat uitgehaald in de oorlogstijd, hij was vaak op pad om aan voedsel te komen voor het gezin waar ook de grootouders in huis waren, zo had hij ook een keer van een Duitse Militair op het N. S. station van Arnhem een koffer achterover gedrukt waar na het openen veel goud in bleek te zitten (van de Joden geroofd?) hij heeft die koffer uit angst op de plaats waar die gestolen was terug gezet, maar kreeg later spijt de koffer niet ergens verborgen te hebben.

Cor v. d. Horst

Was korporaal oorlogsvrijwilliger en woonde in Amsterdam, omdat Cor is overleden voordat begonnen werd met het schrijven van dit boekwerk, en er ook geen contact meer mogelijk is met zijn nabestaanden, zijn er over hem geen gegevens te melden.

Gerard v. d. Hurk (had de bijnaam Moppie)

Kwam oorspronkelijk uit Heerhugowaard, hij kwam ook als enkele anderen onder de wapenen bij het Artillerie Meetregiment te Amersfoort maar ging later ook over naar het 4e Bataljon Prinses Irene te Arnhem om daar te worden ingedeeld bij de M.T. van de Staf. Cie. Moppie bleek al gauw een buitenbeentje te zijn, waarvoor hij door velen op de vingers werd getikt, daar werd door Moppie om gelachen. De wijze waarop hij zijn uniform droeg was slordig, hij had een flinke bos haar en daar paste nauwelijks zijn baret op, en die droeg hij dan ook slechts als het niet anders kon zoals op het appèl. Het was een bijzonder mens. Wim Uitentuis verteld hierover het volgende: Alle soldaten hebben natuurlijk hun persoonlijke eigenschappen, maar twee van ons vielen wel bijzonder op en dat waren Gerard v.d. Hurk - met de bijnaam Moppie, en Arie Jongenelen ook wel Sarreltje genoemd. Beide hadden als eigenschap een hekel te hebben aan het marcheren, iets wat in de eerste periode dikwijls gebeurde, vaak waren het afstanden van tien kilometer of langer. Als de twee genoemden er lucht van kregen dat er weer zo'n mars oefening zou plaats vinden dan melden zij zich vrijwillig voor een kamerwacht - dienst. Er was nl. een regel dat er altijd iemand zo'n dienst kreeg, die dan de verantwoording had over de spullen op de kamer, terwijl de anderen mee gingen op een oefening, in dit geval dus een mars oefening. Maar het lukte beide niet altijd

Dat was het prille begin van de lichting 1946: het verzamelen op de verschillende Nederlandse stations in de eerste Meidagen van 1946. Uit alle delen van ons land kwamen de dienstplichtigen naar de garnizoensplaatsen, waar kaderleden hen stonden op te wachten. En toen nieuwsgierig en toch ook wel een beetje verlangend naar de kazernes voor de eerste kennismaking met het militaire leven: de toekomst voor de eerstkomende jaren.

voor deze dienst in aanmerking te komen en als de heren dan moesten meelopen gebeurde het steevast dat zij het peloton niet konden bijhouden en langzaam achteraan kwamen te lopen en bij een moment dat het even mogelijk was plotseling uit het zicht verdwenen. Het gebeurde bij een tamelijke lange mars, toen Moppie zich had weten te drukken, en het peloton bijna terug was bij de kazerne er een vrachtauto voorbij reed en wij achterop de klep van die wagen Moppie zagen zitten, iedereen brulde van het lachen tot ergernis van onze meerderen.

Egbert de Jager

Was Sergeant oorlogsvrijwilliger Hoofd werkplaats en kreeg na de 2e Wereldoorlog zijn opleiding in Engeland, tijdens de opkomst in Arnhem van het 4e Bataljon Prinses Irene was hij Sergeant en behoorde bij het kader dat de M. T. moest opleiden, en ging ook als zodanig mee naar Indië. Hij werd geboren op 12 Mei 1925 te Nes in Friesland, en op het moment dat hij in militaire dienst gaat woonde hij in Ooster Nijkerk op het nr. J 172. Hij was een jongen in een gezin van tien kinderen, zijn vader was vaste arbeider bij een boer die een gemengd bedrijf had. Na de lagere school ging Egbert als leerling knecht in een smederij in Nes werken, daar mocht hij het vak leren, dat inhield dat er de eerste tijd niets werd verdiend, later werd dat 50 cent per week. Twee avonden per week volgde hij ook nog een cursus op de Ambachtsschool in Dokkum. In 1940 werd hij

knecht bij smid Scherjon in Ee, hij bleef daar vijf jaar en was de laatste acht maanden van de 2e Wereldoorlog volledig inwonend, en als onderduiker kon hij ook gewoon aan het werk blijven. Direct na de bevrijding meldt Egbert zich als Oorlogsvrijwilliger en vertrekt op 30 juni 1945, samen met andere vrijwilligers uit omliggende dorpen, uit Dokkum naar Mill. Vandaar gaan ze naar Engeland voor hun opleiding, in Februari 1946 mag hij een week met verlof omdat zijn zuster gaat trouwen, en in November 1946 komt hij weer in Nederland en wordt ingedeeld bij de M.T. van het 4e Bataljon Prinses Irene, die gelegerd is in de Menno van Coehoornkazerne in Arnhem. Dit wordt voor Geertje, zijn toenmalige meisje, een mooie tijd ze hebben verkering en Egbert komt ieder weekend naar huis. Na ruim een half jaar in Arnhem te zijn geweest volgt op 4 juni 1947 de reis met het MS. Tabinta die hen naar het voormalig Nederlands Indië voert, wetenswaardigheden over die tijd zijn verloren gegaan want op het moment dat dit boek wordt geschreven is Egbert overleden. Egbert komt na bijna drie jaar Indië weer behouden thuis, de vrijwilligers mochten namelijk eerder naar huis dan de rest van het Bataljon.

Arie Jongenelen

Was dienstplichtig soldaat en woonde op het moment dat hij in militaire dienst gaat aan de Kruisweg nr. 680 te Hoofddorp, Arie was de jongste uit het gezin, hij had 10 broers en 6 zusters. De ouders hadden een tuinderij op het zelfde adres, waar later de kinderen voor een deel in opgroeiden. Op die tuinderij werd eerst groenten geteeld die op de markt in Haarlem werd verkocht, zo werd er voor de handel ook groenten en tomaten op veilingen in Aalsmeer en Ter Aar ingekocht. Dré, zoals Arie thuis werd genoemd, beschikte al op jonge leeftijd over een handelsgeest, want hij had toen al een eigen huisje waar hij de groenten voor de verkoop gereed maakte, en door zijn vader werd verkocht. Aangaande het verdere verloop van dit gezin is te lezen in hoofdstuk 08. Arie kwam ook in dienst bij het Artillerie Meetregiment te Amersfoort, en werd later overgeplaatst naar het 4e Bataljon Prinses Irene te Arnhem om daar te worden ingedeeld bij de M. T. van de Staf Compagnie. Bij het stuk dat over Moppie werd beschreven kwam ook de

naam Arie Jongenelen voor, zoals gezegd was het ook een bijzonder figuur, hij mocht ook graag iemand op de kast jagen. Hij kon het doen met een ernstig gezicht zodat je dacht dat hij het meende. Hij kon ook goed slapen. Op een zekere dag vertelde Arie aan een korporaal dat als hij op een ruwe wijze gewekt zou worden dat de mogelijkheid bestond dat hij dan met een schok overeind zou komen, zijn hoge dienst schoen onder zijn bed zou pakken en daarmee om zich heen zou slaan. De bewuste korporaal heeft Arie dan ook lange tijd zeer voorzichtig gewekt, en dan lag Arie met een schijnheilig gezicht te grinniken. Zoals gezegd kon hij ook erg goed slapen, zo vast dat hij bijna niet wakker was te krijgen. Vooral als hij 's avonds een borrel had gedronken. Wim Uitentuis kan zich nog herinneren dat zij Arie op een ochtend met een paar riemen hebben vastgebonden aan zijn bed, en Arie met bed en al overeind tegen de wand hebben geplaatst, terwijl Arie gewoon door bleef slapen. Op een andere keer is hij door een man of vier met zijn bed en al buiten in de sneeuw gezet, en toen bleef Arie ook gewoon doorslapen.

Gerard van Leeuwen

Was korporaal oorlogsvrijwilliger en woonde op het moment dat hij in militaire dienst ging in de J. Fransstraat nr. 83 B in Rotterdam, hij heeft later blijk gegeven geen interesse te hebben in dit boek, zoals hij liet weten zijn het zijn eigen memoires wat hij in voormalig Nederlands Indië heeft beleefd, en daar heeft een ander niets mee te maken.

Henk Meinderts

Was dienstplichtig soldaat en woonde op het moment dat hij in militaire dienst ging aan de Kleine Buuren nr 126 te Warga - Friesland.

Luc Paardekooper

Was dienstplichtig soldaat, Geboren 4 juni 1926 a/d Apeldoornseweg. Op de Rozendaalse Golf Club woonde en werkten zijn ouders, ook de grootouders woonden daar, vader was o.a.. Caddie meester. Luc had alleen een vier jaar oudere broer, zij woonden nog al afgelegen van de stad onthouden van elektriciteit, gas en waterleiding. Op jonge leeftijd moest Luc al helpen op de Golfbaan, en bij het verbouwen van een stukje land voor hun levensbehoefte, vandaar zal later wel de interesse zijn ontstaan voor een volkstuin. De lagere school ging hem niet zo goed af, maar daarentegen had hij twee rechtse handen.

Na het doorlopen van de school komt hij in dienst bij de Gemeente reiniging, daar heeft hij veertig jaar gewerkt tot aan zijn pensioen met een onderbreking voor zijn militaire dienstplicht. Hij was één van de gelukkigen die na zijn dienstitijd terug kon komen bij zijn werkgever. Luc kwam op voor zijn dienstplicht in de Menno van Coehoornkazerne te Arnhem, dat werd later de Saksen Weimarkazerne, zijn dienstmakkers hebben hem ervaren als een goed gehu-meurde, eerlijke en fijne kameraad, hij is zijn dienstmakkers ook altijd trouw gebleven.

Eef Scheerder

Was oorlogsvrijwilliger en woonde op het moment dat hij in militaire dienst ging in de Daendelstraat nr 7 te Arnhem, hij was een jeugd / schoolvriend van Arie Hagen. Eef heeft na zijn Indië tijd te kennen gegeven niets meer te doen willen hebben met zijn dienstkameraden, later als er na het overlijden van Arie Hagen contact ontstaat tussen Jan Baas en de dochter Corrie Hagen komt het zover dat Corrie een bezoek brengt aan Eef Scheerder en hij belooft wat te zullen schrijven voor dit boek, helaas komt hij te overlijden in Augustus 2001 zonder dat hij de kans heeft gekregen nog iets aan dit boek toe te voegen.

Joop v. d. Stelt

Korporaal beheerder van het B.O.S. depot (brandstof en smering). Was oorlogsvrijwilliger en woonde op het moment dat hij in militaire dienst gaat in de Emmastraat nr 21 te Voorburg, hij was in dienst bij het Staatsbedrijf der PTT toen hij zich aanmeldde voor vrijwillige dienstneming met de wetenschap dat de mogelijkheid bestond naar Indië te worden gestuurd, hij heeft wel gedurende hele militaire dienstdienst zijn salaris bij de PTT doorbetaald gekregen, althans een groot gedeelte daarvan.

Het vervolg van deze beschrijvingen volgt in Vaandeldrager nr. 126

Fuseliers toen en nu.....!

Tekst: Melanie Giesen-Schuurmans

In deze rubriek wil ik graag iemand aan het woord laten die een verleden heeft bij het Regiment en nu lid is van de VVVGFI.

Hoe gaat het nu met deze persoon? Wat dat doet hij/ zij tegenwoordig en wat is zijn/haar band met het Regiment?

Deze keer is het de beurt aan: **Dianne Raaijmakers**

Wie ben je?

Mijn naam is Dianne Raaijmakers en ik woon samen met een Fuselier.

Samen hebben we twee zoontjes, 9 en 12 jaar oud. Mijn hobby's zijn de kinderen en ik tennis erg graag.

Ik werk als brigadezorgcoördinator van de 13 Lichte Brigade. De brigadezorgcoördinator valt onder de Sectie GI van de brigade.

In deze functie heb ik contact met mensen die fysiek en/of psychisch letsel hebben opgelopen tijdens of na een missie. Daarnaast hebben we contact met mensen die langdurig uit het werktraject zijn en waar de eenheid geen zicht op heeft door bijvoorbeeld een commandantenwissel.

Wat is je band met het Regiment?

Ik ben in 1993 begonnen als IOT-er (Initieel Oorlogs Traumatoloog) op de YPR pantserrupsgewondentransport, bij de C Compagnie van Majoor Rooijackers.

De pantserinfanterie was net gereorganiseerd. Samen met een collega waren wij de eerste IOT-ers.

De IOT-ers waren de voorlopers van de huidige AMV-ers (AMV: Algemeen Militair Verpleegkundige). Het was veel pionieren.

We zijn toen gaan kijken naar het optreden van de pantserinfanterie en onze geneeskundige rol hierin. Uiteindelijk hebben we hierin onze weg gevonden. Het leuke hiervan was dat we dat redelijk zelfstandig konden doen.

In 1995 ben ik uitgezonden geweest met de UN (UNPROFOR). Ik zat bij het transportbataljon en reed met konvoien mee op de ziekenauto om alle eenheden te bevoorraden. Soms verliep dat soepel, maar menigmaal ook niet en kwamen we, door toedoen van de strijdende partijen, soms zelfs een gebied (dorp, stad) niet in.

Toen ik in oktober terug kwam van die uitzending, hoorde ik dat acht maanden later het 17de Bataljon uitgezonden zou gaan worden naar Bosnië. In principe hoefde ik niet mee. Ik had nog uitzendbescherming, maar wilde toch graag weer mee met mijn eenheid, de C Compagnie. Ik ben toen weer vertrokken in juni 1996 en heb een half jaar in Knezevo gezeten. Daar heb ik ook mijn huidige partner leren kennen.

Na terugkeer van missie ben ik opc (opvolgend pelotonscommandant) geworden van het geneeskundig peloton van de SSVOSTcie (Staf-, staf-, verzorgings- en ondersteuningscompagnie) van 17 Pantserinfanteriebataljon. Ook in deze functie ben ik weer uitgezonden naar Bosnië, van november '98 tot mei '99; dit maal heb ik een half jaar mogen vertoeven op Sisava.

Eind 1999, ben ik weggegaan bij het bataljon en begonnen als duikziekenverpleger bij de duikopleiding van de genie in Vught.

Ik heb echt een toptijd gehad bij het bataljon, en draag het 17e Bataljon nog altijd een warm hard toe.

Wat is je leukste herinnering aan 17 Painfbat GFPI?

Een leukste herinnering kan ik niet echt noemen, het was gewoon een hele leuke tijd waarin we heel veel plezier hebben gehad met zijn allen en keihard hebben gewerkt.

Toen ik bij het 17e begon hadden de compagnieën nog een eigen compagniesbar, dat was keigezellig in de pauzes, maar ook zeker zo gezellig na een oefening om daar dan 's avonds met zijn allen nog ff te kletsen en een biertje te drinken.

De schietseries waren altijd erg druk maar 's avonds konden we hard ontspannen met zijn allen. Soms nog een potje dobbelen en een biertje drinken.

Ook tijdens de uitzendingen was de sfeer erg goed.

Ik heb er in elk geval een toptijd gehad, waar ik nog lang aan zal terugdenken.

Vertel eens iets over je VVVGFPi-Lidmaatschap?

Hoe lang ik al lid ben van VVVGFPi, geen idee, ik denk al meteen vanaf het begin, maar weet het niet zeker.

Ik vind het wel belangrijk om lid te zijn, zeker omdat het denk ik goed is om je "oude dienstmaten" af en toe weer eens terug te zien en om bij te kletsen. De verbondenheid

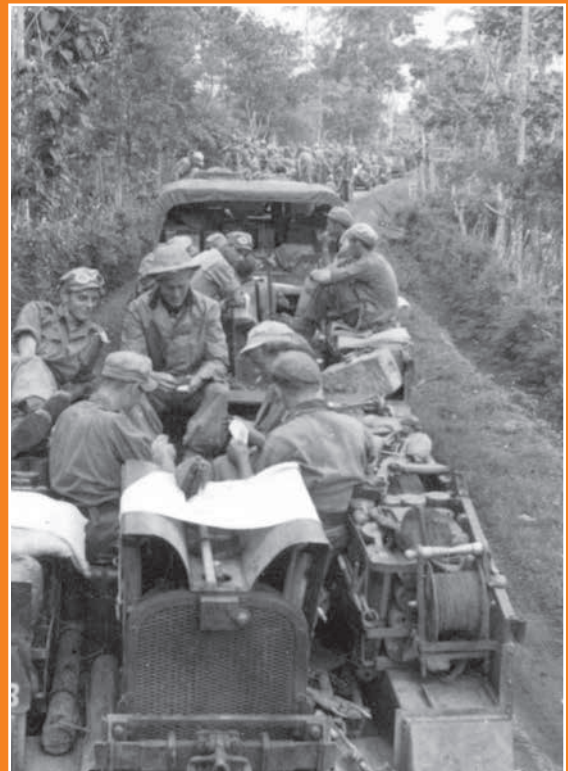
blijft dan ook, denk ik, niet alleen belangrijk voor nu maar zeker ook voor later als je de dienst hebt verlaten.

Wanneer dat voor mij is? Geen idee, ik wacht maar af wanneer ik met pensioen mag ;)

Mocht je nieuwsgierig geworden zijn naar wat de VVVGFPi inhoudt, voor wie dit bedoeld is en hoe je eventueel lid zou kunnen worden, kijk dan voor meer informatie op:

www.fuseliers.nl/verenigingen/vvvgfpi

Een blik op een konvoi, gemakkelijke doelwit voor aanslagen.

Op stap met het Genootschap Vrienden van de Fuseliers

Tekst: Luitenant-kolonel b.d. Wim Mercx, lid van het Genootschap

Op vrijdag de 13e (!) april gingen de leden van het Genootschap voor hun jaarlijks uitstapje naar de KMA, de Koninklijke Militaire Academie.

We werden ontvangen met koffie/thee en iets lekkers, waarna onze voorzitter Jan van Lieverloo de aanwezigen hartelijk welkom heette, met name de drie nieuwe leden. Zij kregen het Fuseliersspeldje opgespeld, waarna onze gids van deze middag, het woord nam en ons meenam naar o.a. de Grote Zaal, de Indiëzaal, de Kolommenzaal en de binnplaats van het kasteel. Daar vertelde hij telkens bijzon-

derheden, zoals wanneer gebouwd, waarvoor de ruimtes dienden en gediend hebben, de verbouwingen in de nabije toekomst, de aanwezige schilderijen en andere kunstwerken. Buiten wees hij ons op het lesgebouw en het gebouw van de KMA, niet te verwarren met het Kasteel van Breda. Via het voormalige HBS-gebouw kwamen we in het huis van Brecht, waarin een maquette stond van het Kasteel van Breda in vroegere tijden. Daar werd ook de geschiedenis van het turfschip van Breda uit de doeken gedaan.

Vervolgens naar de Granaattoren, een confessionele ruimte, waar Marco Spies vertelde dat in deze ruimte lessen geestelijke verzorging worden gegeven, maar ook kan er worden getrouwd en gedoopt.

In de Duiventoren werden we verwelkomd door de commandant van de KMA, Kolonel der Fuseliers Joost Doense, die ons vertelde over de laatste ontwikkelingen met betrekking tot het opleiden van de cadetten.

Daarna was het tijd voor het welbekende drankje: een glaasje Calvados. De commandant en de rondleider werden hartelijk bedankt en kregen als dank een fles Calvados, waarna vóór de Henricuspoort nog een foto werd gemaakt van ons gezelschap.

Deze gezellige middag werd afgesloten met een rijsttafel in het Kasteel van Breda en de toezegging dat de volgende trip naar het KPU bedrijf zal plaatsvinden op 5 april 2019.

Tekst: Luitenant-kolonel der Fuseliers Andy van Dijk, 2e regimentsconservator

De “Fuselierssabel” m1897 (model 1897).

Op een schilderij in de “ceremoniële hoek” staat Luitenant-kolonel der Infanterie L.Th.J.J.F.S. van Emden afgebeeld, trots posierend in het ceremoniële tenue van het Garderegiment Prinses Irene. Hij is de regimentscommandant die dit tenue voor het nieuwe Garderegiment in ontvangst mocht nemen.

In 1948 werd dit tenue ingevoerd, naar ontwerp van Frans Smits sr. (militair stylist, 1915 – 2006). Hij ontwierp voor de inhuldiging van koningin Juliana de nieuwe ceremoniële tenuen voor de garderegimenten Grenadiers, Jagers en Prinses Irene (toen nog geen Fuseliers). Een sabel voor het toen net nieuwe Garderegiment Prinses Irene mocht hierbij niet ontbreken.

Het olieverfschilderij van Luitenant-kolonel der Infanterie Van Emden, de eerste regimentscommandant in het ceremoniële tenue. De Fuselierssabel heeft een prominente plaats.

De zogenaamde “Fuselierssabel” is een 102 cm lange Nederlandse sabel, dat werd ingevoerd in 1897 voor de officieren van de Infanterie. De sabel m1897 is daarna bij de infanterieofficieren in gebruik geweest tot het begin van de tweede wereldoorlog. Momenteel wordt de sabel m1897 alleen nog gedragen bij het ceremoniële tenue van officieren van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene (GFPI). Hoewel het van oorsprong een officierssabel betreft, mag een sabel tegenwoordig ook worden gedragen door een adjudant-onderofficier. Bij het ceremoniële tenue van het GFPI wordt de sabel dus ook gedragen door de regimentsadjudant – tevens – vaandeldrager.

Bandsjerp

Een Nederlandse officier draagt een sabel normaliter in combinatie met een oranje bandsjerp en witte handschoenen. Een oranje bandsjerp op een rood uniform is echter geen fraai gezicht en daarom werd, door de ontwerper Frans Smits, de oranje bandsjerp bij het Ceremonieel Tenue van het GFPI voorzien van goudgalon langs de randen om

dit effect te maskeren. De regimentsadjudant draagt de sabel in combinatie met een witte koppel.

Details van de Fuselierssabel

De Fuselierssabel als “Eresabel” (Vaandeldrager 100)

Op zaterdag 5 november 2011 waren de regimentscommandant – Luitenant-kolonel der Fuseliers Henk de Boer – en een delegatie van oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene zoals elk jaar vertegenwoordigd in Wolverhampton bij de herdenking van de brigadeleden die tussen 1941 en 1945 zijn overleden. De plaatselijke afdeling van de Royal British Legion organiseert elk jaar op de zaterdag voor Remembrance Day de herdenking op het Jeffcock Road Cemetery in Wolverhampton. Dit jaar brachten wij de eresabel mee, die bij de viering van onze verjaardag in mei, aan de burgemeester van Wolverhampton was aangeboden. Hierna ging de deputatie ook naar Congleton want ook de eresabel voor de burgemeester van Congleton moest nog bij hem worden gebracht.

De commandanten van het Garderegiment Jagers en het Garderegiment Prinses Irene, de respectievelijke Luitenant-kolonels Jonkheer Van Suchtelen en van Embden op het Binnenhof bij de aanbidding van de ceremoniële tenues op het Binnenhof in 1948.

Kenmerken m1897

De sabel is voorzien van één scherpe kant. De sabel is verhoudingsgewijs met andere sabels (zoals de wandelsabel KL m1912) erg recht en relatief kort. De korf van de sabel m1897 is versierd met bloemmotieven, de handgreep is gemaakt van eboniet en de schede is voorzien van twee draagringen, waarmee de sabel door middel van een bijbehorende koppel wordt bevestigd onder de uniformjas. De sabel kan daardoor bij een ceremonie zowel in de hand als "op de haak" (in de schede) worden gedragen.

De sabelkwast is gemaakt van zogenaamd "pletzilver" en oversponnen met circa twintig dunne bouillons. Aan de onderzijde zit een oranje zijden hart. Het draagkoord is zwart.

De Wandelsabel KL m1912

(Dutch Infantry officers sword M1912)

Dit sabel is ingevoerd in 1912 en is nog steeds in gebruik. Dit is een bijzonder veel voorkomende sabel. Vrijwel elke officier heeft er wel eentje (in bruikleen) gehad lijkt het. Ook mocht de sabel m1912 door alle legeronderdelen gedragen worden. Dus ook door de artillerie, cavalerie en marechaussee, terwijl deze onderdelen ook de beschikking hadden over eigen sabels. Vandaar dat je ze veel ziet en er diverse varianten van dit type sabel zijn. Dit sabel heeft ook een andere sabelkwast en een ander draagkoord dan die bij het model m1897 hoort.

Verouderde Britse Scoutcars, in gebruik bij een bataljon. Ook toen al, licht gepantserde wielvoertuigen.

De "square" op een tropische legerplaats, het kanon is vermoedelijk afkomstig van een VOC-schip van honderden jaren eerder.

Bataljonsnieuws

Bartelsbeker

Dit jaar werd de Charlie Compagnie van het 17e aangewezen om deel te nemen aan de Bartelsbeker 2018. Wij hadden de eer gekregen om de Bartelsbeker te verdedigen tegenover de andere infanteriepelotons van de Landmacht. Naast de Bartelsbeker waren we ook druk bezig met de overgang van de Bushmaster naar de Boxer, hier lag de nadruk op in het eerste kwartaal van 2018. Waar mogelijk werden verschillende theorie- en praktijklessen tussen de cursus door opgepakt om zo goed mogelijk aan de start te verschijnen.

Tekst: Luitenant Verwijs

Niet alleen wij hadden een druk rooster met verschillende focuspunten; de geringe deelname aan de Bartelsbeker gaf ook een signaal dat we als infanteriepelotons werk te over hadden. Initieel waren er vier deelnemers, namelijk het 17e, 42e, 44e en het 11e Bataljon. Een aantal dagen voor de Bartelsbeker zou aanvangen, moest het 11e zich ook terugtrekken aangezien hun uitrusting, die terugkwam vanuit Curaçao, zich nog ergens op de oceaan bevond.

Mede door de operationele snelheid was mijn eenheid nog niet gecertificeerd op niveau drie, wat wel een vereiste was om mee te doen aan de gevechtsschietoefeningen op de banen Hotel & Juliet. Uiteindelijk kon er door flexibiliteit vanuit de organisatie en het SICT een certificering gedaan worden op de ochtend van de Bartelsbeker zelf, helaas zijn we toen niet gecertificeerd en werden we uitgesloten van de gevechtsschietoefeningen.

Door het beperkt aantal deelnemers en de beperking van het gevechtsschieten is er vanuit de organisatie besloten om de Bartelsbeker zelf niet uit te reiken, maar wel de race voor de individuele prijzen door te laten gaan, zodat we nog steeds de competitie aan konden gaan met de andere pelotons.

Start actie

Maandagmiddag zijn we gestart met de eerste opdracht: een reeds voorbereide overval waarbij snelheid, agressiviteit en verrassing centraal stond tijdens de uitvoering van de actie. De vijand werd gesimuleerd door de Vak Technische Opleiding (VTO) van de Koninklijke Militaire Academie, uitgerust met MB's en MAG 7.62 mm. Met een temperatuur van om en bij de 25 °C was het flink aanpoten, maar wisten we de vijand te vernietigen en Intel buit te maken. Aansluitend hebben we onze spullen weer gepakt en zijn we teruggegaan naar baan Alfa op het Infanterie Schiet Kamp, van waaruit de wedstrijd georganiseerd werd. Hier zijn we de rest van de middag getest op individuele kennis van de Panzerfaust-schutters, maar ook stafdiensttekens en het verklaren van een brigade-oleaat passeerden de revue. Afgezien van de kennistesten werd er ook de mogelijkheid gegeven om een blik in de toekomst te werpen bij het onderdeel 'innovatie', waar bedrijven nieuwe helmen, richtmiddelen en nieuwe camouflage middelen tentoon stelden met een competitief element erin verwerkt.

Dinsdagochtend zijn we gestart met een tactisch scenario in Oostdorp, het oefendorp waarin acties in verstedelijkt gebied beoefend kunnen worden. Geen plan overleeft de startlijn werd hier bijna letterlijk toegepast. Nog geen vijf minuten in de actie werden er vakgrenzen verschoven en moest er flexibel opgetreden worden. Dit in combinatie

met de dreiging van een vijandelijke sniper maakte de uitvoering van de opdracht tot een uitdagend geheel en hebben we als peloton weer veel ervaring opgedaan. In de middag zijn we door de sportgroep uitgedaagd om zo snel mogelijk een parcours door het oefendorp af te leggen. Hier werden de kernwaarden samenwerking, uithoudingsvermogen en doorzettingsvermogen zeker geprikkeld. Wij hadden ook nog eens de luxe om de baan op het heetst van de dag af te leggen, maar dit heeft niemand tegengehouden om alles te geven.

Uiteindelijk hebben we Oostdorp achter ons gelaten en zijn we verplaatst naar schietbaan Kilo 1 en 2 om de individuele schietprestaties van het peloton te testen. De Minimi- en de Coltschutters zijn hier uitgedaagd door middel van verschillende 'unieke' schietoefeningen in combinatie met theorie en wapenleer betreffende het persoonlijk wapen. Hier werd ook de dag afgesloten en was voor ons de Bartelsbeker afgelopen.

Zilveren Accuracy

De Bartelsbeker werd afgesloten met een rijstmaaltijd op baan Alfa. Hier vond ook de prijsuitreiking plaats, waarbij Luitenant-generaal b.d. Bartels weer aanwezig was met zijn zoon. Uiteindelijk ging het 44e Bataljon met de 1e prijs voor het gevechtsschieten naar huis en het 42e met de Zilveren Laars. Zelf wisten we de prijs voor beste Minimischutter, de Zilveren Accuracy, mee naar huis te nemen en een van de innovatie prijzen.

Rhino Challenge

De Brigade Sportdag, oftewel de Rhino Challenge, was weer groots opgezet. De dag werd opgestart met een Brigade-appel, waarbij Generaal Koot de aangetreden brigadeleden toesprak. Vervolgens werd iedereen verzocht zich naar de locatie te verplaatsen waar het commandantenspel gehouden werd. Hier moest elke eenheid zijn commandanten aanmoedigen, die zo snel mogelijk een parcours moesten afleggen. Na het afronden hiervan ging iedereen zijn eigen weg. Er waren beachvolleybal-toernooien, er werd gebasketbald, er werd een parcours militair gehouden en er waren dit jaar voor het eerst diverse clinics. Clinics die

Tekst: Fuselier der Eerste Klasse Sven Cox

gegeven werden waren onder andere Yoga, Krav Maga, en de Ice Man-challenge. Ondanks dat het bataljon momenteel erg druk is en weinig tijd had heeft om zich goed voor te bereiden, hebben we toch een aantal prijzen in de wacht gesleept. Waaronder een eerste prijs op het onderdeel 'heavy oriëntering'.

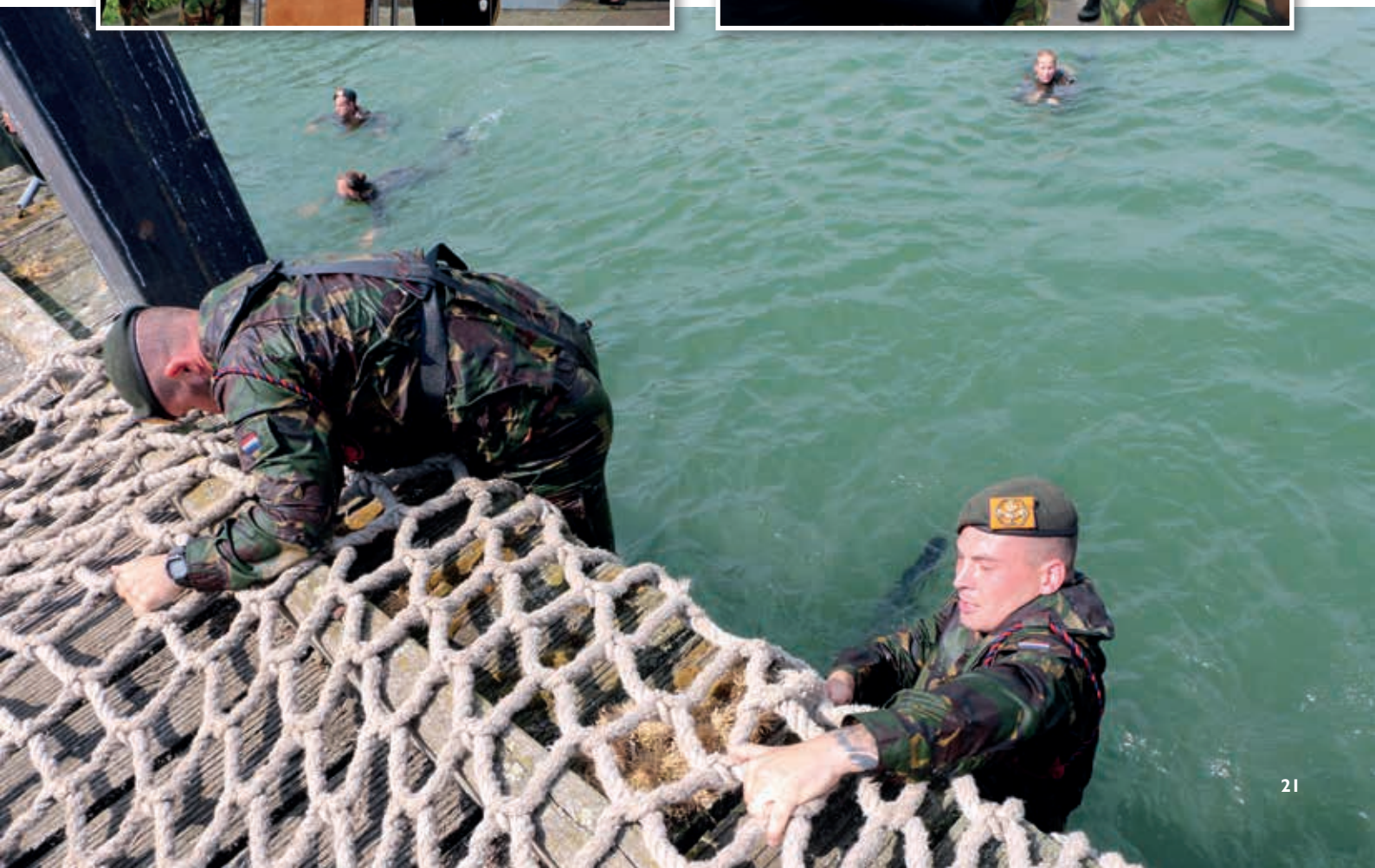
Beëdiging en koorduitreiking Colijnsplaat

Naam: Fuselier Dave Snijders

Na de bedrijfsintroductiedag van ons bataljon werden op de vaandelplaats van de Charlie Compagnie, het Zeeuwse Colijnsplaat, verschillende mensen beëdigd. Daarnaast kreeg een groot deel het invasiekoord uitgereikt van een oud-strijder om deze vervolgens 'nat' te maken in zee.

Na ontvangst van de genodigden ving de ceremonie aan. Al snel kwam de Vaandelwacht het plein voor de kerk op en was het tijd voor een toespraak van de Burgemeester. Hij vertelde over hoe belangrijk 17 Pantserinfanteriebataljon Garderegiment Fuseliers Prinses Irene was voor Co-

lijnsplaat, in de Tweede Wereldoorlog. Vervolgens werden de nieuwe militairen beëdigd op het Vaandel. Toen een ieder beëdigd was, nam Generaal-majoor b.d. Hemmes het woord en benadrukte nog eens wat er in die tijd zich heeft afgespeeld. Uiteindelijk kregen we het Invasiekoord uitgereikt door een van de oud-strijders met behulp van leerlingen van de basisschool Het Stellenplankier. Na het in ontvangst nemen van het Invasiekoord marcheerden we af naar de haven om daar vervolgens het koord traditiegetrouw nat te maken en daarna werd de dag afgesloten met een receptie met gebakken kibbeling.

Bevrijdingsdefilé Wageningen

Tekst: Luitenant Montanus, C Compagnie 17 Painfbat GFPI

De maand mei neemt altijd een belangrijke plaats in voor de Fuseliers. Deze maand staat in het teken van herdenkingen, en doet ons stilstaan bij de roemruchte geschiedenis van ons geliefde regiment. Na de dodenherdenking, die door de Charlie Compagnie traditiegetrouw werd bijgewoond op Colijnsplaat, was het op zaterdag 5 mei aan ons ook de eer om te participeren aan het Bevrijdingsdefilé in Wageningen.

Op 5 mei staan we met z'n allen stil bij de bevrijding van Nederland. Op deze datum in 1945 vond de eerste capitulatiebespreking plaats tussen de geallieerden en de Duitse troepen. Dit gebeurde in Wageningen. De Canadese generaal Charles Foulkes ontbood de Duitse opperbevelhebber Blaskowitz naar Hotel de Wereld te komen om daar in het bijzijn van Prins Bernhard als commandant van de Binnenlandse Strijdkrachten de uitwerking van de capitulatie te bespreken.

Tegenwoordig wordt het Bevrijdingsdefilé in Wageningen jaarlijks gehouden met een wisselend thema. Nederlandse veteranen van de Tweede Wereldoorlog en veteranen die na 1945 elders actief zijn geweest lopen het defilé. Jaarlijks doen er rond de tweeduizend veteranen mee. Het defilé wordt daarnaast ondersteund door een groot aantal vrijwilligers, re-enacters en Keep them Rolling. Eenheid 4 van de Charlie Compagnie was hier ook een onderdeel van. Vroeg in de ochtend vertrokken wij per bus naar Wageningen, alwaar wij eerst deelnamen aan het Foulkes Festival op de Belmonte Arboretum. Naast alle festiviteiten

was dit ook de plek waar alle militairen en veteranen die deelnamen aan het Bevrijdingsdefilé, zich verzamelden en voorbereidden. Het duurde daarom niet lang voordat wij met andere Irenemannen verhalen uitwisselden, alvorens wij participeerden aan een geslaagd defilé door de stad Wageningen.

Mede door de aanwezigheid van onze oud-strijders was het een geslaagde dag en hebben wij 17 Painfbat GFPI kunnen vertegenwoordigen bij dit, voor ons Regiment, belangrijke evenement. Samen met het Korps Mariniers, Regiment Stoottroepen Prins Bernhard en een afvaardiging van de Koninklijke Luchtmacht waren wij als actief dienende militairen ondersteunend bij deze historische dag.

Dodenherdenking

Tekst: Luitenant Martens en Stagiaire Communicatie Iris Wetzels

Dodenherdenking in Hedel

Op 4 mei vindt elk jaar de Nationale Dodenherdenking plaats. Om acht uur in de avond wordt in het hele land twee minuten stilte in acht genomen voor de Nederlandse oorlogsslachtoffers. Op deze dag worden diegenen herdacht die sinds de Tweede Wereldoorlog zijn omgekomen omdat ze voor onze vrede gestreden hebben. Onze Alfa Compagnie deed dit in Hedel.

Korte geschiedenisles

Vanaf eind 1944 vormen de grote rivieren de frontlinie. In het westen van Gelderland loopt die ten zuiden van de Bommelerwaard waar de Duitsers en de geallieerden aan weerszijden van de Maas staan. Over en weer zijn er schermutselingen en vuurgevechten. Er worden aanvalspatrouilles naar de overkant gestuurd om de vijandelijke sterkte af te tasten. Eind april verandert de situatie als de Prinses Irenebrigade van de Britten de opdracht krijgt een bruggenhoofd te vormen en de Waalbrug bij Zaltbommel in te nemen. In de avond van 22 april 1945 was het zover, de Maas werd overgestoken. De Britten bij Velddriel en de Prinses Irenebrigade bij het al deels verwoeste Hedel.

De weinige Duitsers die hier nog zaten werden volledig verrast en vluchtten. De volgende dag kwam er echter een tegenaanval waarbij er hevige straatgevechten plaatsvonden. De brigade kon de ingenomen posities verdedigen en behouden. Op 25 april werd opnieuw een grote aanval afgeslagen. De volgende dag kwam de opdracht van de Britse zijde om het bruggenhoofd te ontruimen, eigenlijk tot teleurstelling van de Brigademannen. De operatie in de richting van Zaltbommel werd afgeblazen waardoor het bruggenhoofd overbodig werd. Meer dan vijfenveertig Duitse krijgsgevangenen werden afgevoerd, de brigade verloor hier twaalf mannen, de vijand vele malen meer. Het dorp Hedel werd vrijwel volledig verwoest.

Kranslegging

Het is laat in de middag als Sergeant-majoor Rombouts en Luitenant Martens zich naar Hedel verplaatsen. In de centrale ruimte van basisschool de Zaaier worden ze hartelijk ontvangen door de heer van Wijngaarde. Hij is directeur van de school en ceremoniemeester van de herdenking. Na een officieel ontvangst gaan ze samen met de leerlingen van

groep 8 naar het oorlogsmoment. Daar aangekomen start de ceremonie met een welkomstwoord van de ceremoniemeester. De heer van den Anker, locoburgemeester van Maasdiel, houdt een toespraak namens de gemeente. Ook Dominee Mulder heeft een toespraak. Aansluitend wordt de Nederlandse vlag gehesen, het signaal taptoe geblazen en dan volgen de twee minuten stilte. De herdenking werd ondersteund met muziek van DES en zang van het Hedels gelegenheidskoor. Sergeant-majoor Rombouts en de Luitenant, ondersteund door leerlingen, plaatsen een krans bij het monument van de Prinses Irene brigade.

De gezamenlijke afsluiting vond ook plaats in basisschool de Zaaier en werd ondersteund met een gedicht, een toespraak van Sergeant-majoor Rombouts en zang van leerlingen van groep 7 en 8. De ceremonie is niet compleet zonder de overdracht van 'het schildje'. Hiermee dragen de leerlingen van groep 8 de verantwoordelijkheid van het oorlogsmonument over aan hun opvolgers van groep 7.

Wij mochten aanwezig zijn bij een waardige herdenking in Hedel. Met grote dank aan de organisatie van deze avond en basisschool de Zaaier. Zij zijn de drijvende kracht achter deze herdenking en het wekelijks onderhoud aan het oorlogsmonument.

Tilburg

Rond de klok van 20.00 uur stond de erewacht ook in het Vrijheidspark in Tilburg opgesteld. Hier hadden zich tientallen toeschouwers rondom het monument. De Vaandeldrager verzamelde om naar de ceremonie te kijken. Terwijl de kracht van de zon langzaam minder wordt, gaan de twee minuten stilte in. Hierna werden de kransen en bloemstukken gelegd.

Colijnsplaat

Voorafgaand aan de herdenkingsdienst bezochten de aanwezige Fuseliers het graf van de Eerste-luitenant Havelaar. Na het bezoek aan het graf werd de herdenkingsdienst in de Protestantse kerk en aansluitend de kranslegging bij het herdenkingsmonument bijgewoond. Oud-strijders, gemeenteraadsleden, leden van de kerk en kinderen van de basisschool de Stellenplankier plaatsten net als de Fuseliers

een krans. De kinderen assisteerden bij het aangeven van de kransen en na de kranslegging legden zij allen uit eerbetoon een roos bij het monument. Uit de aanwezigheid van de oud-CSM van de Charlie Compagnie, Adjudant Koot, blijkt dat de Charlie Compagnie een speciale band heeft met Colijnsplaat en deze plek een warm hart toedraagt. Na de ceremonie werden de Fuseliers uitgenodigd voor een kop koffie of thee in de ontvangstruimte van de kerk.

Even een rustpauze, tijdens een tocht door de zware junglewegen.

Grenzen verleggen

Een week die in het teken stond van personeelsbinding en het verleggen van grenzen op hoogtes. Met een mooie ervaring rijker en een speld ter waardering in het vooruitzicht. In het Duitse Siedlinghausen had de Bravo Compagnie hun GVA- (Grens Verleggende Activiteiten) week.

De compagnie vertrok aan het begin van de week in een touringcar richting Siedlinghausen. Een klein dorp in de buurt van Winterberg in het Sauerland. Hier sliepen de mannen in een herberg. Eenmaal aangekomen begonnen ze met het gereedmaken van het slaapvertrek. Na het opbouwen en inrichten volgde diezelfde avond nog een les “coping”. Deze les verschaftte de Fuseliers meer inzicht in het herkennen van stress bij jezelf, maar vooral ook bij anderen. De avond werd verzorgd door de Sport, die ze de hele week ondersteunde.

De twee daaropvolgende dagen stonden in het teken van klimmen. Dit vond plaats in de lokale steengroeve op loopafstand van de slaaplocatie. Het klimprogramma bestond uit verschillende onderdelen. Zoals het maken van een pendulesprong, het beklimmen van een wand op de ‘Klettersteigmethode’. Hierbij gebruik je een touwladder voor het onderste deel van de beklimming, later gaat deze over

op klimblokjes. Naast het klimmen, waren ook een aantal afdalingen onderdeel van het programma.

Voorafgaande aan de week waren de Fuseliers verdeeld in drie groepen. Elke groep had een eigen groepscommandant. Als het nodig was zou hij een evaluatie organiseren. Zo konden ze kijken hoe het er in de groep aan toe ging. Waren er bijvoorbeeld mensen die veel stress ervoeren, of zich anders voelden bij het klimmen op hoogtes? Uit deze evaluaties konden de buddy's elkaar beter ondersteunen.

Ondanks dat de Bravo Compagnie pas op donderdagochtend zou vertrekken, werd de week toch al op woensdagavond afgesloten met een barbecue en een

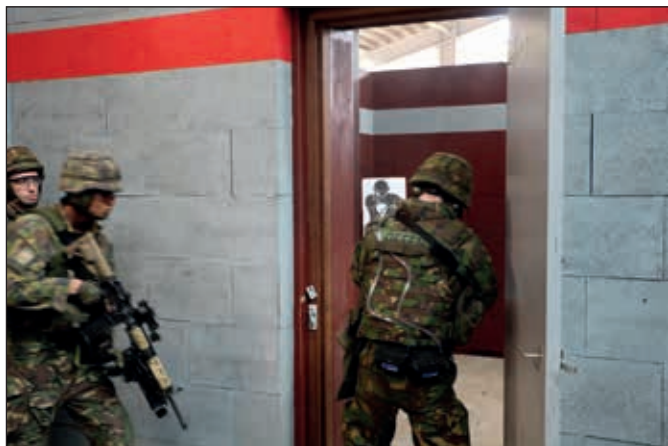
feest. Hier werd Korporaal van Haperen onderscheiden met de medaille voor 12 jaar eerlijke en trouwe dienst en werd Luitenant Neefs bevorderd tot Kapitein. En last but not least vond de stokoverdracht plaats van de CSM. Sergeant-majoor Bakkes gaf zijn stok over aan Bataljonsadjutant Brands omdat zijn opvolger nog uitgezonden was naar Mali. Het was een emotioneel moment voor de CSM zelf, maar ook voor de rest van de compagnie. Bakkes betekende veel voor de Eagles en voor het 17e in het algemeen. De Sergeant-majoor is samen met zijn gezin in het kader van een opleiding een jaar naar Amerika.

Donderdagochtend werd er opgeruimd en de herberg geëetst. Na terugkomst op de kazerne, ging het weekend van start. De Bravo Compagnie kijkt terug op een mooie week met leuke ervaringen. Wel met de nodige stressmomenten, maar daardoor hebben ze ook veel geleerd over het herkennen van en het omgaan met stress.

Eagles in het shoothouse

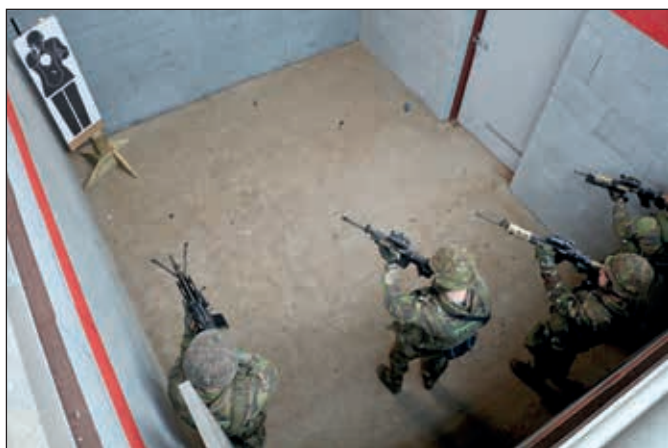
Tekst: Korporaal Heinicke

Eind maart hebben wij de Optreden Verstedelijkt Gebied (OVG)-schietmodules afgerond. Met als kers op de taart de oefening in het Shoothouse. Hier oefenden we met de Colt en de Minimi.

Het Shoothouse is een huis dat zo gebouwd is dat militaire eenheden hier met scherpe munitie kunnen oefenen. Binnen in het huis worden door de baancommandant verschillende scenario's opgebouwd. Zo kunnen wij oefenen met het veilig betreden en doorzoeken van huizen.

De oefening begon op het Infanterie Schiet Kamp (ISK). Daar hebben we diverse statische en dynamische schietoefeningen geschoten. Denk hierbij aan statisch reflex schieten, voorwaarts bewegend vuren en zijwaarts bewegend vuren. Na deze oefeningen positief te hebben afgesloten gingen we naar de 'vertrekken'. Dat zijn schietbanen waar wij zelf ruimtes kunnen creëren door gebruik te maken van schermen. Voor wij deel mochten nemen aan deze schietoefeningen, moesten wij elke ochtend individueel een test schieten. Die zou bepalen of wij wel of niet deel mochten nemen aan de schietoefeningen die dag. Dat is een verplichting om verder te mogen naar de vertrekken en uiteraard het Shoothouse.

De week erop was het dan zover. We gingen in de twee groepen onder leiding van de baancommandant en zijn (hoofd)schietinstructeurs naar het Shoothouse in Hars-

kamp. Voorafgaande aan deze oefening werd weer de test geschoten. Deze werd door iedereen voldoende afgesloten, dus mochten we in het Shoothouse gaan oefenen.

De eerste oefeningen werden in buddyparen gedaan. Daarna konden we doorgaan met secties van twee buddyparen. Dit werd opgebouwd, waardoor we uiteindelijk met een volledige groep van acht man het huis binnen konden.

In het huis werden verschillende oefenscenario's weggezet. De moeilijkheidsgraad van deze oefeningen werd steeds verder opgebouwd. We begonnen met het nemen van één ruimte. Ook dit werd opgebouwd, totdat we uiteindelijk het hele huis veilig moesten stellen. In de verschillende ruimtes stonden klapschijven, waarbij onderscheid gemaakt werd tussen burgers en oefenvijanden. Dit werd gedaan om ons zoveel mogelijk te "triggeren" op het soort doel, zodat we eerst goed zouden kijken voordat we het vuur openden.

Op de oefenlocatie was ook het Coördinatie Centrum Expertise Arbeidsomstandigheden en Gezondheid (CEAG) te vinden. Zij controleren de arbeidsomstandigheden op verschillende oefenlocaties in Nederland. Een paar Fuseliers en schietinstructeurs droegen meters die de hoeveelheden zuurstof bijhielden en controleerden of de dampen die van elk schot afkwamen goed weggeleid werden.

Een konvooi onderweg, Britse voertuigen, zoals de bekende jeep.

Hitte in Mali

De Fuseliers die deelnemen aan de missie LRRPTG-4 (Long Range Recce Patrol Task Group, rotatie 4) in Mali zitten niet stil. Ondanks de soms extreme temperaturen zetten ze hun werk voort. Zo werkten ze afgelopen weken samen met de genie, gaven ze les op middelbare scholen en ook de patrouilles gaan onverminderd door.

Kidal

Onlangs hadden we een leuke opdracht. Op een middelbare school gaven we les over hoe de bevolking dient om te gaan met gevonden overgebleven munitie. De leraren en de studenten kregen afzonderlijk van elkaar les, die een van onze genisten gaf. Na afloop stond er een lunch met plaatselijke gerechten voor ons klaar. Over sommige ingrediënten in het eten was veel onduidelijkheid, dus die hebben de meesten dan ook maar laten liggen. De studenten kregen aan het einde van de lunch een certificaat mee naar huis en de directeur sloot de dag af met een paar mooie woorden. Deze opdrachten zijn voor herhaling vatbaar en versterkt onze band met de lokale bevolking van Kidal.

Genie

Als geniegroep zijn wij verantwoordelijk voor de mobiliteit tijdens operaties. Het plannen en begaanbaar maken van de route is daarbij onze taak. Om dit zo goed mogelijk te kunnen doen en op zo'n hoog mogelijk niveau te blijven, trainen wij dit ook in Mali. Afgelopen weken deden we dit onder andere samen met de Explosieven Opruimingsdienst, om onze samenwerking nog beter te laten verlopen. Tijdens deze training mochten we gebruik maken van het

trainingsgebied hier in de omgeving. Trainingen op het gebied van search worden door speciale organisatie verzorgt (opsporen van zogenaamde bembommen). Door deze momenten aan te grijpen, blijven onze skills op hoog niveau en kunnen wij ten allen tijde elke dreiging wegnemen.

Patrouilles in de hitte

We zijn net weer teruggekeerd van een nuttige en mooie patrouille. We staan nu voortaan steeds vroeger op om de hitte voor te zijn die nu langzaam begint op te lopen tot zo'n zestig graden in de zon. Dit betekent dat het niet alleen zwaar voor ons is, maar dat er simpelweg niemand meer te zien is in de dorpen. Het voeren van gesprekken wordt dan natuurlijk wel erg lastig. Als het even kan proberen wij dus ook de schaduw op te zoeken en te wachten tot de ergste hitte voorbij is. Dat dit niet altijd kan is een feit, maar dat hoort natuurlijk bij het militaire leven.

Het gebied en terrein was, hoe paradoxaal het ook moge klinken, prachtig en zwaar tegelijk. We ploegden door enkele tientallen meters zandduinen. Zwaar terrein maar door elkaar steeds uit het zand te trekken, te helpen, of de weg te wijzen zijn we daar prima doorheen gekomen. We hebben op open platen gestaan, gemaakt van zwart gravel, met verder helemaal niks om ons heen. Die momenten zijn adembenemend mooi.

Een "roadblock" met een Britse 6-pounder anti-tank kanon. Twee van dergelijke kanonnen staan nu nog opgesteld naast het regimentsmonument in Oirschot.

MOT-4 Havelte C Compagnie

Tekst: Korporaal Hopman & Korporaal Borsboom

Eerste operationele inzet Boxer

Bij aankomst in Havelte op maandagochtend konden we direct beginnen met het beladen van de voertuigen. De voertuigen, waaronder onze nieuwe Boxers, waren al op vrijdag richting Havelte gegaan. Hierdoor konden wij onze oefentijd optimaal benutten. Nadat we de voertuigen gereed hadden gemaakt, konden we het oefenterrein betreden. Hier begonnen we in het verzamelgebied waar de csm's en de pelotonskwartiermakers beveiligd werden. De kwartiermakers markeren de gebieden waar de voertuigen opgesteld moeten worden. Eén voor één betrokken de pelotons de voertuigopstellingen, waarbij ook diverse alarmopstellingen gegraven werden.

Objectverkenning

Eenmaal gesetteld kregen we het waarschuwingsbevel voor de eerste actie. De opdracht was een objectverkenning van 24 uur uit te voeren. We vertrokken 's nachts met een sniperkoppel dat 'eyes on' had op het object. Zij bleven daar waarnemen tot zonsopgang.

Bij het aanbreken van een nieuwe dag startte een ander sniperkoppel een verkenning, waarbij ze de vlindermethode zouden toepassen. Aan de hand van deze methode kunnen ze elke kant van het doel in kaart brengen met een schets die ze zelf tekenen. Nadat ze hiervan terug kwamen, konden ze alle verzamelde informatie terugkoppelen met de Snipergroep.

Opstelling betrekken

Het betrekken van een opstelling, zo luidde de volgende opdracht. De eerstvolgende ochtend zijn we gaan rijden om de opstelling alvast te verkennen. Zo waren we in staat de beste posities voor onze voertuigen te kiezen met bijbehorende verwisselopstellingen. Tegelijkertijd hebben we ook de posities verkend voor onze langeafstand wapens. Nadat de sector helemaal gedicht was, oefenden we met het bijtrekken van de voertuigen bij contact uit verschillende richtingen met oefenvijand.

Verkennen vijandelijk verzamelgebied

Onze laatste opdracht was het verkennen van het vijandelijke verzamelgebied. Dit deden wij, onder bevel gesteld bij het Zware Wapen Peloton. We vertrokken bij nacht met acht voertuigen en reden achtereenvolgens naar het voertuigafwachtingsgebied, waarbij onze eenheid 6 de nabijgelegen beveiligingspost innam en de snipers met kleine verkenningselementen te voet de verkenning opstartten.

Het kostte ons een aantal uren om de vijand goed in kaart te krijgen, maar toen hadden we ook de locatie voor de

vuurbasis en het bewegend element gevonden. Een sniperkoppel hield zicht op het aanvalsdoel, waarbij het andere koppel terug naar de voertuigen ging, zodat ze alle verzamelde informatie aan de commandant konden doorspelen. Niet veel later zou hij de aanval inzetten. Al snel werd de vijand uitgeschakeld, waarna iedereen werd opgevangen, om zo snel mogelijk weer terug te keren naar het verzamelgebied.

Einde oefening

Donderdagochtend startten we met het onderhoud. Dit moest zo snel mogelijk gebeuren, omdat we de maandag erna alweer zouden doorreizen naar Duitsland voor een sniperweek. Hier kregen we de mogelijkheid om met Belgische snipers te trainen.

Het was een intensieve week, maar vooral een mooie en leerzame week. We maken ons nu op voor de volgende oefening.

Omscholing Boxer

Tekst: Kapitein der Fuseliers de Jager, Commandant C Compagnie/ Iris Wetzels, Stagiaire Communicatie

Vanaf 19 februari is de Charlie Compagnie, als eerste compagnie van 17 Painbat GFPI, gestart met de omscholing naar de Boxer. In januari gaan zij namelijk in het kader van

de Enhanced Forward Presence-missie een half jaar naar Litouwen. Dit jaar staat alles in het teken van de omscholing en een aansluitende certificering om op het juiste niveau te beginnen aan de missie in Litouwen.

Een van de eerste grote stappen in het gereedstellingsproces voor deze missie is de omscholing van Bushmaster naar Boxer. Deze omscholing duurt acht weken, waarbij twee pelotons opgeleid en getraind worden in het gebruik van en omgang met het voertuig. Aan het einde van deze weken ontvangen ze een certificaat en zijn ze voldoende getraind (op pelotonsniveau) om met het voertuig om te gaan. Zowel technisch als tactisch.

Doordat de helft van de compagnie druk bezig is met de omscholing, draait de rest van de eenheid een aangepast oefenprogramma, waarbij de focus ligt op het eigen op-

treten. Zodra de infanteriepelotons gereed zijn met de omscholing, wordt de stap gemaakt naar het pelotons- en compagniesoptreden.

Tijdens de cursus doen we verschillende ervaringen op over het voertuig. Deze zijn over het algemeen positief, maar we hebben ook enkele inzichten opgedaan, die extra aandacht vragen. Zo is het manoeuvreren op terrein met een dichte bebossing bijvoorbeeld lastiger dan met de bushmaster. Een aandachtspunt waar we tijdens de omscholing hard aan kunnen werken. Er zijn in deze omscholing dus veel verschillende aspecten die we moeten leren.

De Charlie Compagnie werkte sinds de pilot 'gemotoriseerd optreden (MOT)' in 2014-2015 met de Bushmaster. Daarmee zijn veel ervaringsgegevens ontwikkeld. Deze gegevens gelden voor het MOT-optreden algemeen en spe-

cifiek voor het voertuig. Die algemene ervaringsgegevens blijven van toepassing op het MOT-optreden, maar de voertuigen (Bushmaster – Boxer) zijn zodanig verschillend, dat we er nieuwe ervaringen mee moeten opdoen.

Al met al is de omscholing een prima traject, waarbij de eenheden genoeg tijd en ruimte krijgen om met het nieuwe voertuig te leren werken. Na de omscholing maken we de stap naar het compagnies- en bataljonsoptreden. Ook daarin zal nog het nodige geleerd worden over het omgaan met en het gebruik van de Boxer. Het belangrijkste is om deze ervaringen niet alleen voor onszelf te houden maar te delen met onze collega's. Zo informeren wij de Alpha Compagnie, die na ons aan de omscholing gaat beginnen en nemen we deel aan het gebruikersoverleg om onze verbetervoorstellen toe te lichten.

Guardian Angels in Afghanistan

Tekst : Fuselier Nick

De Delta Compagnie levert force protection voor de Resolute Support Mission in Afghanistan. De Fuseliers van het verkenningpeloton vallen onder het Multinational Force Protection Team in Mazar-e-Sharif op Camp Marmal en heeft Dutch Mountain als uitvalsbasis. Wij bevinden ons als laatste eenheid van het 17de nog in Afghanistan en vallen ondertussen onder de leiding van de Delta Compagnie van het 42ste Bataljon. Aangezien wij zojuist de midterm hebben gevierd en daarbij traditioneel een balk hebben doorgezaagd, is het ook tijd voor een korte update vanuit onze zijde.

Als bodyguards te werk

Samen met de Hongaren, Kroaten, Montenegrijnen, Duitsers en Belgen zorgen wij dat de adviseurs veilig hun werk kunnen doen op de verschillende trainingslocaties in de stad, die daar hun advies geven aan de Afghaanse overheidsinstanties. Wij rijden of vliegen naar een locatie, nemen de adviseurs mee en beveiligen ze tijdens hun gesprekken en zorgen dat ze weer veilig terug komen. Een opdracht in het bijzonder was de twee weken durende periode naar Kunduz waar wij met een militair tactische vlucht naartoe zijn gevlogen.

Verkennerswerk

Nog een van de taken is het verplaatsen in Ground Defense Area's (GDA's). Dit zijn korte bereden verkenningstochten in de omgeving van Camp Marmal om deze veilig te houden. Hierbij rijden we verschillende routes en betrekken we observatiepunten. Deze GDA's doen wij zowel overdag en als ook in de nacht, wat natuurlijk een stuk lastiger is. Een mooie uitdaging voor de chauffeur en boordschutter, vanwege het bergachtige en stoffige terrein.

Oefenen, oefenen en oefenen

In de overige uurtjes zit het peloton niet stil. Het op peil houden van onze skills and drills is van groot belang. Zo gaan wij bijvoorbeeld een keer per maand schieten op de geïmproviseerde schietbaan buiten het kamp, wordt het medisch personeel getoetst en het overig personeel gecrosstrained op de verschillende wapensystemen. Stilstaan is achteruitgaan.

'flink gepompt' (getraind) aan het lichaam in de Amerikaanse fitness. Ook is er een bazaar op het kamp waar iedereen zijn souvenirs kan kopen; van boerka tot tapijtjes.

Een ervaring om niet te vergeten

Een uitzending met een hoop diversiteit. Het is een mooie uitdaging voor het peloton om samen te werken met nationale en internationale coalitiepartners aan de opbouw van Afghanistan.

Hierna worden we overgenomen door de Zwarte Panter van de Limburgse Jagers.

Hopen dat zij het net zo gaan ervaren en doen als wij.

Hard werken is hard ontspannen

Ook is er tijd voor ontspanning. In de grote tent op het kamp 'de Lions Rock' worden regelmatig activiteiten georganiseerd. Zo kun je er poolen, darten en staat er een pingpongtafel. De barbecue gaat regelmatig aan en er wordt

Een schietweek in Duitsland met 17 Bravo Eagle Compagnie

Tekst: Korporaal Pijnenburg en Korporaal Stark

Begin maart mochten we weer met z'n allen deelnemen aan de Schiet Oefening Bergen (SOB). Maandag was een reisdag en hadden we nog even de tijd om alles te organiseren en onze kamers te betrekken. De voertuigen gaan altijd een paar dagen eerder op transport, dus tegen de tijd dat wij arriveerden stonden deze al klaar en konden we ze gelijk gereed maken.

Optreden te voet bij daglicht en duisternis

Dinsdag begonnen we te voet op een kleine schietbaan. Nadat we een paar keer over de baan verplaatst hadden en onze schietvaardigheden geoefend, was het alweer vier uur in de namiddag en verplaatsen we naar een andere schietbaan. Voor de nieuwe groepscommandant was het een geschikte dag om zijn groep beter te leren aansturen en om van elkaar te leren tijdens het schieten met scherp. Voordat

we verder konden, moesten we alle spullen die we meege-
nomen hadden in orde maken. Pas daarna konden we naar
de tweede baan toe, waar ook de Charlie Compagnie aan
het schieten was. Hier hebben we gegeten en vervolgens
gewacht op het invallen van het duister. Die nacht zouden
we namelijk een actie bij nacht uitvoeren.

Op het moment dat het donker was, ging de eerste groep
voorwaarts. Het voorwaarts gaan met laser-licht-module in
combinatie met nachtzicht vergt meer communicatie van
de groep. Door rustig te blijven en de juiste afspraken te
maken in de groep, is de dag meer dan goed afgesloten
door alle groepen.

Uitgestegen optreden

Woensdag was vooral gericht op het optreden in combi-
natie met voertuigen. Een goede dag om met de nieuwe
ploegen op de voertuigen te werken in combinatie met het
uitgestegen personeel. De dag stond vooral in het teken
van de samenwerking tussen het voertuig en de groep. Zo
is de onderlinge communicatie erg belangrijk, zodat men al-
tijd weet wie waar is op het moment dat er gevuurd wordt.

Gewondenverzorging

Donderdag was anders dan anders. De Combat Life Sa-
vers (CLS'ers) hadden zicht hier al enigszins op voorbereid,
want de Compagnies Sergeant-majoor had beloofd dat hij
een Algemeen Militair Verzorger (AMV'er) ging regelen
voor op de baan. Dit betekent dat we mogen prikken. Dit
was weer een tijd geleden en zeker op een schietbaan.

In de ochtend stond er een AMV'er van IIGNK voor ons
klaar op de baan. Er werd ons verteld wat het plan voor
die dag was en deze vroeg waar onze leerbehoeften zaten.
Wij wilden natuurlijk graag leren prikken, waar die dag ook
ruim de mogelijkheid toe was. Voor sommige collega's een
hele nieuwe ervaring.

De verzwaarde run

De CSM had het die dag al een paar keer laten vallen dat
we een 'verzwaarde' run met gewonden gingen doen, de
mitrailleur MAG ging uiteraard ook gewoon mee.

We moesten zo'n vijfhonderd meter lopen om in onze op-
stelling te komen. Net voordat we bij onze opstelling kwa-
men kregen we contact en al gauw viel er een gewonde.
De CLS-ers (Combat Life Savers) gingen naar de gewonde,
terwijl de rest van de groep druk bezig was met het on-
derdrukken van de vijand. Toen de CLS-ers de gewonde zo
veel mogelijk stabiel hadden, kregen we van de groepscom-
mandant te horen dat we moesten afbreken. Na een stuk
verplaatsen met de gewonde kwamen we bij een wat veiliger
positie aan achter een huisje in het bos.

Hier zijn de CLS-ers verder gegaan met behandelen. Toen
de CLS-ers het protocol hadden doorlopen was de vijand
ook afgeslagen. Na de actie was er tijd om te evalueren
met de AMV'er. Ze waren erg tevreden over de casussen,
maar hadden uiteraard nog wel wat aandachtspuntjes en
handige tips die we mee konden nemen. De uitgebreide
casus hebben we uiteindelijk een keer per CLS'er gedaan.
Nadat elke CLS'er aan de beurt was geweest ging de AMV-
er er vandoor. Aangezien het de laatste SOB was voor onze
CSM werden we nog getrakteerd op een paar keer goed
stuk tunnelen met gewonden. De bedoeling was om ons
goed moe te maken en daarin is de CSM meer dan geslaagd
op zijn laatste SOB.

Op vrijdag stond er een vroeg vertrek naar Oirschot ge-
pland waardoor we na een pittige, maar leerzame, week op
tijd van een welverdiend weekend konden genieten

Mortiertraining Ultimate Dragon Zweden

Tekst: Korporaal Roel de Kapper

Begin april namen de mortiergroepen en de Forward Obser-
ver deel aan oefening 'Ultimate Dragon 2018' in Trångslet te
Zweden. Aanvankelijk zouden we met de 81mm mortieren
schieten, maar door een langdurig schietverbod mocht dit
helaas niet doorgaan. Hierdoor moesten we overschakelen
van een Life Fire Exercise naar een Fire Training Exercise.

Op 3 april stonden de Mikey's klaar op Eindhoven Airport
om aan hun oefening te beginnen. Na het deployment,
startte het eerste blok van vijf dagen. De weersomstan-
digheden zorgden voor voldoende uitdagingen. Zo was het

bijna onmogelijk om te oefenen buiten de wegen. Op som-
mige plaatsen lag er een meter sneeuw. De gladde wegen
en de sneeuwwallen in de berm maakten het er ook niet
makkelijker op. Het werken met de mortierstukken kreeg
een geheel nieuwe wending. Het voetstuk moet namelijk
op een stevige ondergrond staan, om te voorkomen dat
de grondplaat wegschiet, daarom moest er ruim een meter
sneeuw geruimd worden om het stuk in stelling te brengen.
Er werd getraind op de 'Quick Action', waarbij er tijdens een
verplaatsing een vuuraanvraag binnenkomt en de mortier-
groep zo snel mogelijk moet vuren. Het eerste blok werd

afgesloten met een crosstraining, waarbij iedereen wegwijs werd gemaakt met de 'Call For Fire', de vuuraanvraag in het Engels en de procedure met de Forward Observer.

In het tweede blok werd door middel van 'training on the job' kennisgemaakt met Stuksveiligheid Mortieren, de veiligheidsfunctionaris bij het mortierschieten. Niveau drie werd getraind door zorg van het Joint Fire Support dat een scenariotraining verzorgde. Door de slechte begaanbaarheid van het terrein hadden zij een alternatief vervoers-

middel voor geneeskundige afvoer nodig, namelijk een sneeuwscooter. Uiteraard kon iedereen hier dan ook een offroad-rit mee maken. Na een overnachting in een berg-hut en een spectaculair uitwerkingsvuur, afgegeven door alle Pantserhouwitzer, was de oefening alweer voorbij. We sloten de oefening af met een barbecue.

Ondanks de beperkingen van het terrein en het schietverbod hebben de mortiergroepen er alles aan gedaan om een effectieve oefening te creëren. We kijken dan ook terug op een leerzame oefening in uitdagende omstandigheden, waarbij hard werken en hard ontspannen in perfecte harmonie waren.

Nu de mortiergroepen weer terug zijn in Oirschot, ligt de focus op de komende Fennek-bivakken en de Brigade richtwedstrijd op 11 juni. Daar zal ook een static-show zijn, waarbij uitleg gegeven wordt over ons werk. Daarnaast vindt er op 9 augustus een voorlichting plaats.

Voor meer informatie over ons en de komende activiteiten kun je contact opnemen met de Sergeant-majoor Mortieren via RLM.Rosmalen.01@mindef.nl.

Cadetten bij 17 Painbat GFPI

In april heeft een aantal cadetten van de Koninklijke Militaire Academie in Breda een week meegelopen bij ons bataljon. Na afloop beschreven ze hoe ze deze week hebben ervaren.

Als ik terugblik op de week vond ik het een leerzame, maar zeker ook een motiverende week. Tegen de verwachting in hebben wij op zowel compagniesniveau als op pelotonsniveau mogen meelopen. We hebben als kers op de taart een opdrachtbespreking mogen bijwonen op compagniesniveau, 'Roadshow TIN'. Tot dusver zijn wij enkel met bevelen op groepsniveau in aanraking geweest, dus het was voor ons interessant om te zien hoe de aansturing van meerdere pelotons en de complexiteit die komt kijken binnen een opdracht nou precies in zijn werk ging.

We zijn heel hartelijk ontvangen. We kwamen terecht in een sociaal en ontvankelijk team

Tot onze verbazing werd er ook aanzienlijk veel 'face to face'-tijd voor ons vrijgemaakt en werden wij bij vrijwel alle dagelijkse activiteiten van de staf betrokken. Dit schetst een goed beeld van de werkzaamheden van een compagniescommandant en van wat er in de toekomst misschien allemaal mogelijk is.

Tenslotte hebben wij ons goed vermaakt met de geplande activiteiten. Buiten het feit dat we een goed inzicht hebben kunnen verwerven in de dagelijkse activiteiten van een leidinggevende binnen defensie. Zo zijn we bijvoorbeeld ook een dag meegegaan met de omscholing naar de Boxer.

Tekst: Patrick Wijnands en Sergio Willems

De week heeft ons in ieder geval de ogen geopend voor een andere eenheid dan de eenheid waarvoor we oorspronkelijk opkwamen. De dynamiek, de complexiteit en de sfeer die heerst binnen 17 Pantserinfanteriebataljon hebben ons aangenaam verrast en ervoor gezorgd dat we in de toekomst graag nog eens een keer terug zouden willen komen.

Operation Mackenzie

Tekst: Colin Bal, voormalig lid 3e Peloton, B Compagnie 17 Painbat GFPI

Mij is gevraagd een stukje over onze actie Operation MacKenzie en de daaraan gekoppelde roadtrip naar Bosnië te schrijven. Allereerst zal ik ons even voorstellen, wij

zijn voormalig leden van het 3e Peloton(bijnaam Lords of Discipline) Bcie aangevuld met leden van het 2e die zijn uitgezonden met IFOR2.

Veel van ons hebben elkaar weer voor het eerst ontmoet tijdens het geweldige 75 jarig jubileum "Groots in het groen". Hier ontstonden ook de eerste plannen om samen weer terug naar Bosnië te gaan, deze plannen werden echt concreet tijdens Veteranendag 2017.

Reis naar Bosnië

22 juni zullen wij dan ook daadwerkelijk met 8 man vertrekken naar Bosnië waarbij wij uiteraard alle bekende plaatsen gaan bezoeken van tijdens de uitzending om bij terugkeer op Veteranendag te eindigen. Echter daar gaan wij het niet bij laten, wij zullen onder andere een rafttocht ondernemen op de Vrbas (beter erop als erin voor de kenners), wij gaan Sarajevo bezoeken onder begeleiding van een gids die de belegering heeft meegemaakt, een bezoek aan Mostar onder begeleiding van een gids die krijgsgevangene is geweest en als laatste bezoeken wij de Kravice Falls. Mocht je nu denken: dat is gaaf, dan zeg ik, wacht niet langer en doe het gewoon. Voor de prijs hoeft je het niet te laten, namelijk ter indicatie: wij zijn per man ongeveer 400 euro kwijt. Hiervoor hebben wij verblijf plus dagelijks ontbijt, een rafttocht, lokale gidsen en het vervoer.

Bears in mind

Dan nu onze actie "Operation Mackenzie". Zoals velen van jullie weten is Bosnië nog steeds een straatarm, maar schitterend land. Dit heeft ons aan het denken gezet om naast de terugkeer ook een inzameling te starten. Waarom dan specifiek de Bosnische beer, dit is eigenlijk doordat ik per toeval bij een bezoek aan Ouwehands Dierenpark in Rhenen een vrijwilliger van "Bears in Mind" sprak. Deze vertelde dat de Bosnische beer bedreigt wordt en dat er ook nog veel beren in erbarmelijke omstandigheden in gevangenschap leven. Het was duidelijk: dit moest het doel worden, zeker omdat we een doel voor het algemeen belang van het land wilden kiezen. Onze actie is vernoemd naar een beer die 25 jaar geleden is gered uit Vitez door Britse VN-militairen. De beer zelf is weer vernoemd naar de toenmalige Canadese bevelhebber MacKenzie. Kortom: het heeft dus zo moeten zijn en zoals sommigen zeggen: toeval bestaat niet.

Doel

Wat hebben wij sinds september 2017 allemaal bereikt? Het is gestart met een cheque van 1000 euro uitgereikt door mijn werkgever en ontvangen door ons voormalig pelotonslid Majoor Marco Kroon RMWO4. Daarna hebben we via crowdfunding, Facebook en rommelmarkten geld opgehaald, om in januari een cheque te krijgen van het regiment, uit handen van BA Corné Brands. Naast dit alles zijn wij ook druk bezig geweest met de voorbereidingen voor onze veiling te Bronbeek op 13 juni. Inmiddels hebben vele BN'ers een item gedoneerd zoals Guus Meeuwis, Gijs Wanders, Anouk, Brigitte Kaandorp, Karin Bloemen, Wietke van Dort, Marco Borsato, Daphne Schippers, Adri van Tiggelen, Ellen ten Damme en Marco Kroon. Daarnaast zijn er een aantal kunstenaars van Stichting Veteranenkunst die een kunstwerk gedoneerd hebben. Naast dit alles zijn er nog allerlei andere items, zoals een tattoo van veteraan en mede Fuselier Arno Tiele en een gesigeneerde poster door WO2 veteranen van onder andere 101st Airborne. Ons doel is om tussen de 5000 en 10000 Euro op te gaan halen. Inmiddels is dank zij het opgehaalde geld daadwerkelijk de eerste fase van het project gestart met de inventarisatie van de gevangen beren. De resultaten hiervan zullen medio juni bekend worden. Locaties waar onder andere nu al twee beren gevonden zijn is in Sisava vlak bij het oude HQ.

13 JUNI 2018

Benefietveiling t.b.v

Operation Mackenzie

Veteranen helpen de Bosnische beer

Ontvangst
15:30

Veiling
16:00 - 17:00

Veilingitems van o.a.

Dafne Schippers Anouk Karin Bloemen
Marco Kroon Hendrik Nijs Guus Meeuwis
Brigitte Kaandorp Ellen ten Damme
Ton Hermes Adri van Tiggelen Gijs Wanders

Borrel
17:00 - 18:00

Adres
Velperweg 147
6824 MB Arnhem

Eregast
Majoor Marco Kroon RMWO4

Bears in Mind
Stichting voor beren

NATIONAAL COMITÉ VETERANENDAG

SVK

www.bearsinmind.org

Reünie Vereniging van Veteranen GfPI

18 mei 2018

